

Kristina Waagnerová
Zlatá Grai

ZLATÁ GRAI

Kristina Waagnerová

KAPITOLA PRVNÍ

NEVĚSTA

Ignis zakopla o spadlý kmen a zabořila se až po kolena do rozbředlého sněhu smíšeného s páchnoucím bahnem.

Sprostě zaklela. Její urozená výchova vzala během posledních pěti let těžce za své. Tělo měla zbrocené potem, ruce i nohy rozdrásané, vlasy zcuchané a na levé straně vytrhané, jak se škrábala trnitým strážem a zapletla se do další z Tereborových pastí. Ucítila teplo, jak jí po vnitřní straně stehů stekla stružka jasné krve. Kdesi daleko za ní se ozvalo zahřmění.

S námahou se brodila bahnem, pomáhala si přitahováním za čnějící kořeny stromů, dokud pod chodidly neucítila pevnější půdu. Vyškrábala se nahoru. Sněžení pozvolna přecházelo v mrazivý déšť.

Chvilí jen ležela a oddychovala. Sníh ji nezábl, přestože na ní tenká košilka držela posledními nitkami a střevice ztratila někde na začátku cesty. Její rod však byl proti chladu i teplu imunní. A zejména této noci, když staré energie rozechvívaly zemi a zněly vzduchem v disonantních chorálech.

Ignis se zvedla, ohlédla se za sebe a pár vteřin jen poslouchala. Pak se znovu rozeběhla.

Za jejími zády se ozvalo dunění.

Pochopila, že v tomto okamžiku je jejímu útěku konec. Klidně se mohla zastavit na místě a počkat, než ji dostihne. Šel po její stopě s větší jistotou než ohař za raněnou laní. Krev, která ji v nepravidelných intervalech s křečovitou bolestí v podbřišku opouštěla, jen umocňovala pach, který dokázal poznat mezi tisíci, jak ji kolikrát upozorňoval. Už ji nehnal vpřed ani strach z něho samého či z jeho trestu, ani naděje v únik, jen čirá touha užít si poslední okamžiky svobody a částečně i zlomyslná chuť ukázat mu, jak daleko se dokázala dostat. Tak rád se chlubil tím, že mu nikdy žádná z jeho nevěst neunikla dál než ke břehům magmatického jezera, jež obtékalo jeho sídlo. S oblibou pak donutil uprchlice do lávy vstoupit. Zmrzačené nevěsty nejenže podruhé neutekly, ale pohled na jejich na kost spálené nohy vzal touhu po svobodě i těm nejvzpornějším.

Avšak ona se ohně bát nemusela. Terebor to nemohl vědět. Vlastně vůbec netušil, koho ukořistil, koho pět let držel ve svých odporných spárech, s kým se pářil v obou svých podobách a komu vyzradil informace, k nimž se Ignisini předci snažili dostat několik staletí.

Ignis vzhledla k tmavnoucímu nebi, zhluboka se nadechla a vydechla a pak se znovu rozeběhla. Denní hvězdy se kutálely k západu následované slabým zimním sluncem, zatímco východ zbarvila temná růž nočních hvězd. Ignis vyběhla z lesa na stříbrnými hvězdami osvětlenou louku. Bořila se do sněhu, který jí křupal pod bosými chodidly. Brodila se dál bez zastávky, s očima upřenýma do dálky a lehce se usmívala, jak jí vločky dopadaly na rozpálené tváře, ihned tály a stékaly jí po obličeji jako sladké slzy. Na nebi vzplanula první temně

rudá hvězda. Za ní následovaly další – propůjčily dosud stříbrobílému kraji výhrůžný šarlatový nádech. Slunce zapadlo.

Náhle drcla do štíhlého válečníka v černém šupinatém brnění, s teplým pláštěm podšitým tmavou kožešinou, který se zhmotnil přímo před ní s prvním paprskem vycházejících nočních hvězd. Unikl jí tichý výkřik. Válčnickovy bledé rty se roztáhly v nehezkém, hladovém úsměvu a odhalily ostré bílé zuby. Pevně ji sevřel v drápech dřív, než stačila ucuknout. Koutkem oka zahlédla obrysy dalších sarrei, kteří se objevovali se sílícím svitem krvavých hvězd.

Ignis vydechla skrze sevřené rty. Unikla Tereborovi, aby vpadla do náručí sarreiským Lovcům. Za svého svobodného života je potkala sotva desetkrát a ani jednou ji nespátrili, natož aby se jí dotkli. A dnes – zrovna dnes – do nich doslova vrazí.

„Kampak tak spěcháme,“ vycenil zuby sarrei, který ji držel, přiblížil chřípí k její šíji a okatě nasál její vůni. „Ten sirný smrad, co z tebe táhne, by jednoho úplně zmýlil... Ty nejsi jen nějaká obyčejná lidská opice, že, panenke? Tak zahřátá, tak svěží, přitom sama samotinká uprostřed sněhové pláně...“

Ignis se pokusila z pevného stisku vykroutit, ale sarreiovy paže byly jako svěrák. Z jeho dechu cítila mršinu. Podvědomě odvracela tvář od Lovcova krutého obličej, přesto měla pocit, že se jí téměř dotýká.

Pak sarrei rozšířil nozdry, sklonil oči k jejím zkrvaveným stehnům a jeho výraz se změnil. Hladově. Ignis stiskla čelisti a zadržela dech.

Vtom zavibroval vzduch, ozvalo se zašustění perutí a na zem se snesli čtyři okřídlení, bíle zářící bojovníci ve stříbrných plátových

zbrojích. Ležérně a vyzývavě nastoupili proti sarreiským Lovcům. Stejně jako sarrei, i andělští válečníci byli oděni velmi teple. V rukou drželi alabastrové meče, štíty a jeden válečné kladivo. Právě ten s kladivem vystoupil kupředu a jasným hlasem zvolal: „Ha, ty nechutný červe, zalezls hluboko, ale mně se neschováš!“

„Kdo se schovává, ty nádivo jeden!“ zavřískl sarrei a začal přitom Ignis drápy do kůže tak vztekle, až sykla. „Čekám na ten tvůj alabastrovej ksicht už pěkných pár tejdnu! Máme spolu nevyřízený účty. Za ten poslední tanec mi zaplatíš tvrdou měnou, ty jorreiskej šmejde!“

Stříbrný rytíř se narovnal v celé své impozantní výšce a povýšeně se ušklíbl: „Špinit vznešenou zbraň tvými tělními tekutinami je dehonestující. Ale i tak ti vyhovím – ve jménu Jorr'Saage a všech Velkých andělů!“

„Poneses si domů střeva ve džberu, Siliriathe, jestli se odvážíš s mým pánem zkřížit zbraň,“ zasyčel další sarrei, který se objevil po boku prvního tak lehce a tiše, že jistě popoštěl.

Tři jorrei, kteří dosud stáli v pozadí, výhrůžně nakročili kupředu a Ignis viděla, jak po jejich alabastrových zbraních přeběhl krvavě rudý lesk.

Ten, kterého nazývali Siliriathe, zvedl ruku. „Dál ani krok, pánové, tenhle slizký parazit patří mně! Tak co, Raytháre, troufneš si na poctivý duel bez té tvé zubaté sebranky?“

Sarreiský velitel vztekle zasyčel a prudce strčil Ignis do rukou svému druhovi.

Zatímco si jorreiský a sarreiský velitel vyměňovali nadávky, dunění se přiblížilo. Ignis cítila, jak se jí země chvěje pod nohama. Pohlédla vzhůru k nebi. Oboje hvězdy, stříbrné i šarlatové, překryl temný stín. Terebor byl už blízko, strašně blízko. Ignis se neutišitelně roztrásla. Nedokázala to potlačit. Její oči se setkaly se zrakem mladého jorreiského rytíře, který stál nejvíc v pozadí. Měl jemné, nelidsky krásné rysy, stříbrobílé vlasy spletené do copu, který mu končil pod lopatkami, neměl na sobě žádné brnění, jen dlouhý blankytně modrý plášť lemovaný bílou kožešinou. V očích se mu třpytily denní hvězdy a na bledé kůži tančily stříbrné ornamenty. Tedy jorreiský čaroděj. Vzápětí ucítila cosi jako ostré bodnutí do čela a čarodějovy ornamenty krátce zahořely.

Nenáviděla mentální magii. Přestože se jí nechtělo s jorreiským čarodějem zápasit, automaticky obrnila svou mysl proti násilnému vpádu. Jorrei byl buď extrémně rychlý, nebo silný, nebo obojí. Zorničky se mu rozšířily.

„Můj pane...“ promluvil tiše směrem ke stříbrnému rytíři. Jeho hlas byl podivně hladký, sametový a hluboký.

„Teď ne, Azraeli!“

„Ta dívka...“

Rytíř s nechutí odtrhl zrak od sarreiského protivníka, sklonil válečné kladivo k zemi a poprvé se na Ignis vůbec podíval. Uviděl hubenou, špinavou, podrápanou, na první pohled sotva dospělou dívku, stojící v kaluži roztátého sněhu.

„Azraeli...“ začal varovně, ale mladý čaroděj beze slova zdvihl zařatou pěst, přimhouřil oči a pomalu roztáhl prsty. Ignis zalilo bělavé

světlo. Stříbrné hvězdy zapraskaly a jejich světlo na okamžik zastínilo hvězdy sarreiské.

Stříbrný rytíř, a tentokrát i všichni ostatní, se na Ignis zadívali pořádně, očima ne smrtelníků, ale hvězdonošů. Sarrei, který ji držel, uvolnil stisk a nevěřicně ustoupil. Všichni se dívali na jemné zlaté linky, které prosvítaly skrz vrstvu bahna na Ignisině kůži.

„Kdo jsi...“ vydechl stříbrný rytíř a dodal: „Paní?“

Ignis zaletěla očima k zasněženým vrcholům stromů. Těžko říct, jestli to temné mručení slyšela, nebo vnímala jiným smyslem, ale každopádně sílilo.

„Mé jméno zní Arianné Ignis a jsem jedna z předních válečnic kněžny Galaronne. Jsem na útěku před Tereborem Hromokrálem, jenž mne po pět let věznil ve své tvrzi. Zastanete-li se mne, získáte si můj vděk a mé služby. Obojí má vysokou hodnotu. Až naberu ztracené síly, dokáži vám, že jste nechybili.“

„Je to dračí nevěsta, můj pane,“ vzkřikl varovně další z jorreiských rytířů. „Ruce od ní pryč!“

„Dračí nevěsta,“ opakovali sarrei a i v jejich všeho možného násilí znalých obličejích se zračil strach.

Zvedl se poryv větru. Zdálo se, že hvězdy pohasly, stříbrné i šarlatové. Ignis ucítila teplo a známý sirný pach. Zašustily šupiny a z nebe se snesl *on*.

Ignis sklonila hlavu.

Sarrei i jorrei se prudce otočili a několik z nich vykřiklo. Nehledě na své odvěké antipatie stanuli na okamžik bok po boku proti černému, ohněm žhnoucímu drakovi, který na ně upíral rudozlaté

zraky a pomalu skládal kožnatá křídla k ostnatému tělu. Z jeho hřbetu sklouzlo pět dračích jezdců. Nato se drak plynule, jako jediným výdechem, proměnil.

Zástupci obou hvězdných ras stáli ještě pořád jako zkamenělí, když k nim vysoký, urostlý dračí kníže v dlouhém, černém, zlatě vyšítem kabátě vykročil. I ve své lidské podobě měla jeho tvář poněkud ještěří rysy a dravý úsměv. Jeho kůži tvořily jemné měděné šupinky, kolem úzkých očí složené v pravidelné vějířky, které se ještě prohloubily, když se usmál.

Usmíval se často.

Smál se, když před jeho očima opékali vetřelce a hledače trofejí, smál se, když se před ním jeho služebníci kroutili ve smrtelné hrůze, dopustili-li se sebehlupejšího prohřešku a smál se, když před svými nevěstami trhal na kusy jejich neplodné družky.

V posledních letech si pěstoval dlouhé tmavě mahagonové kadeře, knír a bradku, jako památku na jednoho obzvlášť dotěrného drakobijce – samozřejmě neúspěšného.

Terebor se na hvězdonoše ani nepodíval, jako by pro něj byli vzduch. Upíral oči na Ignis a usmíval se. Věděla, co to znamená. Proto se naposledy, když jí beze slova podal ruku, otočila na vůdce jorreiských rytířů a trpce řekla: „Zdá se, že váš kodex platí jen pro vás samé, vznešený pane. Jednou budeš hořce litovat, že jsi dnes zaváhal.“

„Odpusť, paní,“ odvětil rytíř na oko hrdě, ale ve skutečnosti se špatně skrytým zahanbením. „Jsou však hranice, které stříbrný lid nepřekračuje.“

Denní hvězdy pohasly a rytíři se vytratili v bělavém zatřpytění. Krvavé noční hvězdy se ujaly své vlády, ale i sarrei, jindy tak drzí, se nyní začali hladce stahovat z pole.

V Ignis se mísila hořkost a zloba.

Patřila mezi poslední přímé potomky graiské kněžny Galaronne. Přestože pocházela ze vznešené krve, absolvovala celou graiskou výchovu jako řadová akolytka. Po několika letech ji ukončila předepsanými rituály a poté stanula před radou mistrů, aby určili, jakým směrem bude její výcvik pokračovat – zda se stane bojovnicí či kouzelnicí. Měla dobré předpoklady k obojímu, ale nakonec bylo rozhodnuto, že v Galaronnině družině zaujme místo čarodějky.

Prošla další mnohaletou průpravou, a právě za noci Dakshá, kdy planou všechny čarozdroje plnou silou a démoni svobodně tančí po celé zemi, měla dokončit obřad dospělosti. Sešli se všichni žijící mistři a probudili energii zakázaného živlu, viatáru. Ona předvedla, že se na něj dokáže napojit a čerpat z něj, a na její kůži vzňaly zlaté ornamenty.

Rituál se skoro blížil ke konci, když se nad jejich hlavami objevil temný stín, z nebe se snesl dračí kníže Terebor a unesl Ignis přímo zprostřed kruhu.

Po cestě omdlela.

Probudila se uprostřed honosné sloupové síně. Podél stěn stálo asi třicet rytířů v měděných šupinatých zbrojích. Dračí kníže seděl na

pozlaceném trůně a s dravým úsměvem pozoroval, jak se zvedá z naleštěné podlahy.

Ignis tehdy absolutně netušila, proti komu stojí, a její reakce byla blesková a intuitivní. Terebor zřejmě něco podobného čekal. Magický souboj, který mezi nimi proběhl, byl intenzivní, ale velmi krátký. Ignis neměla proti dračímu knížeti sebemenší šanci. Nakonec ji Terebor před zraky svých rytířů znásilnil.

Ignis se ze souboje léčila skoro měsíc. Staraly se o ni mlčenlivé dívky s ustrašenýma očima, které jí odmítaly dát jakékoli informace o tom, kde je a co se s ní stane.

Jakmile se prvně postavila na roztřesené nohy, přišla pro ni kostnatá žena ve středním věku v upnutých černých šatech a rohatém čepci. Vyvedla ji z dračího zámku, a zatímco se procházely po krásně udržované zahradě, hovořila.

Mluvila o tom, že je Terebor mocný graiský kníže, sídlící na nejsilnějším známém ohnivém čarozdroji kontinentu. Po invazi jorrei a sarrei se rozhodl založit vlastní dynastii, jež by mohla konkurovat mladým rasám. Rytíři, které Ignis viděla v dračí síni, jsou Tereborovi hybridní potomci. Dívky, které o ni pečovaly, a všichni ostatní sloužící v zámku byli zotročení lidé. Byly jich tu stovky, které se staraly o chod a údržbu zámku i jeho okolí. Naopak všem vojákům v žilách kolovala graiská krev.

Terebor sám si své nevěsty pečlivě vybíral. Každý rok vylétal ve své dračí podobě v noc Dakshá, křížoval nebe a nozdrami nasával pachy silných žen kráčejících pod ním, dokud nenašel tu pravou. Tu pak odnesl do svého zámku, aby se stala jeho nevěstou a matkou jeho

dračích rytířů. Několikrát se mu poštěstilo lapit grai, ale většinou ulovil lidské druidky. Ignis se měla stát jeho devatenáctou nevěstou.

Žena, která Ignis provázela, byla první z jeho lidských nevěst. Dala Tereborovi syna a dceru a jako jedna z mála oba porody přežila. Lidské ženy sice dokázaly počít a donosit graiské dítě, ale většina ho poté nedovedla porodit. Žena o svém údělu mluvila apaticky, jako by se jí netýkal.

Dračí kníže dal Ignis ještě týden, aby se vzpamatovala, a pak si pro ni přišel.

Přes předchozí zkušenost se odmítla tupě podvolit. Znovu se mu postavila jako čarodějka, ale tentokrát její vzdor utnul hned na počátku. Dračí kníže stojící na vlastním zdroji ve svém sídle je prakticky všemocný. Když nepomohla magie, pokusila se mu vzdorovat fyzicky; tomu se Terebor jen smál.

Vzal si ji několikrát za sebou a sliboval jí silného potomka.

Uběhl rok a nic se nezměnilo. Terebor začal být při styku s ní agresivní a jeho nevěsty Ignis varovaly, že bude-li neplodná, při příštím Dakshá ji před lovem další nevěsty roztrhá na kusy. Ignis to bylo jedno. Smrt jí přišla v porovnání s ponížením, v němž žila, jako vysvobození. Pak se ale stalo něco, co navždy změnilo její postavení v dračím zámku.

Do Tereborova panství vnikl jeden z bojovníků její vládkyně a pokusil se Ignis osvobodit.

Šílený plán ztroskotal hned na začátku. Tereborovi dračí rytíři graiského válečníka přemohli a odvěkli před dračího knížete. Terebor strašně zuřil, protože vetřelec při obraně zabil jednoho z jeho

synů a další dva zranil. Dračí kníže jej roztrhal Ignis před očima, načež se na ni vrhnul a pářil se s ní ve své dračí podobě.

Léčila se z toho několik týdnů, pak jí bylo dlouho zle, měla horečky, krvácela, blouznila a dostávala ošklivé křečové záchvaty. Terebor předpokládal, že umírá, nevšímal si jí tedy. Ale ona neumřela, postupně ten stav pominul a začalo jí růst břicho.

Za necelý rok po té události snesla černé vejce. A z něj se vylíhlo dráče – žádný hybrid, ale čistokrevný urozený grai.

Tím se všechno změnilo. Terebor ji zahrnul laskavostí, nechal pro ni šít krásné šaty a tepat skvostné šperky. Dostala vlastní místnosti a služebné. Navštěvoval ji častěji než ostatní nevěsty a choval se k ní tak něžně, jako by jeho štedrá gesta neoplácela vytrvalou nenávistí.

Za další rok a půl snesla další černé vejce.

Třetí těhotenství snášela nejhůř. Sotva se plazila, bylo jí strašně špatně a břicho se jí zvětšovalo víc než předtím. Uprostřed noci, když jí bylo nejhůř, pozorovala na své kůži svit slabých zlatavých ornamentů.

Tušila, že tentokrát neporodí obyčejné dráče, ale inniraiské dítě, navíc s příměsí Tereborovy krve. Představa, že by se takové dítě dostalo do Tereborových spárů, ji doháněla k šílenství. Bylo to také poprvé, kdy pomýšlela na sebevraždu. Nakonec v ní ale zvítězilo odhodlání.

Nikdo neočekával, že by měla sílu na útek, když jí v pohybu překázelo obrovské břicho – a když se jí dostalo takových poct. Aby si šance zvýšila, posledních několik dní jen ležela a vzdychala. Terebor vyletěl na lov nové nevěsty a ona ucítila první stahy.

Žhnoucí zdroje v ní probudily síly, o nichž neměla ani tušení. Mobilizovala v sobě všechno, co kdysi uměla, proklouzla strážím, které ji považovaly za slabou ležící trosku, a překonala všechny kouzelné hranice Tereborova sídla.

Překonala magmatické jezero, skaliska tak ostrá, že se o ně pořezal i vítr, bezedný kaňon obkružující celé panství, vstoupila do děsivé chodby Přízraků a nakonec zabila strážce, hlídajícího její východ. Těhotná.

Vyběhla do chladného zimního rána, právě když vycházely stříbrné hvězdy Maintré.

Poté zavolala do Dakshá prosbu o pomoc. Síla jejího hlasu ji samou překvapila. Starý jazyk rezonoval půdou, skalami i vzduchem. A stejným způsobem jí někdo odpověděl.

Jak se jí ulevilo, vrátily se kontrakce. Porodila do hodiny.

Když se probrala k vědomí, ležela na zmrzlé zemi v kaluži zaschlé krve a na její tělo padaly sněhové vločky. Zvedla se na loktech a v sotva centimetrové sněhové pokrývce spatřila stopy, které mohly patřit jediné bytosti. Galaronne, vládkyni innirai, její matce a přísežné paní. Tehdy zaklonila hlavu a poprvé po pěti letech se svobodně, z plna hrdla zasmála. Po tváři jí přitom stékaly slzy. Galaronne ji mohla zachránit, ale neudělala to. Dodržovala vlastní zákony bez výjimky. Ignis obětovala, ale její čerstvě narozené dítě odnesla. Ignis ten tichý vzkaz pochopila a přijala. Ucítla kolem sebe proudit pátou, smrtelníkům zakázanou energii, viatár. Proudila do ní všemi smysly – jako odměna za to, co udělala a co hodlala udělat.

Dál už utíkala jen proto, aby dala Galaronne čas smýt všechny stopy. Běžela zcela bezcílně. Neměla, kde se před Tereborem skrýt. Svoboda, kterou po dlouhém věznění nabyla, byť jen na jeden jediný den, ji naplnila divokou energií. Jakoby z ní veškerá únava a vyčerpání ze strádání, úniku i porodu steklo a zanechalo ji zdravou a silnou. Věděla, že jakmile pomine čas Dakshá, vyčerpání na ni opět dolehne a možná ji i zabije. Dřív, než to udělá Terebor. Tím spíš si vychutnávala možná poslední hodiny svobody. Utíkala zcela bez rozmyslu, prostě tam, kam se jí otevřela volná cesta. Dýchala chladivý vzduch, lehce probíhala zasněženým, třpytícím se lesem a nechala se hladit neviditelnými energetickými proudy vanoucími nejmagičtějším dnem v roce.

Dokud nenarazila na sarrei.

Když nyní stála proti Tereborovi a cítila jeho vztek, skrývající se pod zlým úsměvem, pomyslela si, že zvolila dobře. Podala mu štíhlou ruku a nechala se přitáhnout blíž. Cítila jeho horký, chvějící se dech. Jeho stisk bolel. Vzhledla k němu a poprvé za celou dobu, co mu patřila, neuhnula pohledem. Dnes se konečně mohla přestat skrývat. Nemohla se s ním vrátit a on ji nikdy nenechá uprchnout, takže zbývalo jediné – poskytnout Galaronne co nejvíc času.

Terebor temně zavrčel a dračí jezdcí, kteří stáli opodál, se příkrčili. „Ignis,“ promluvil šepotavým, drsným hlasem, „nezakrývám, žes na mě udělala dojem. Ještě nikdy nikdo z mého panství neutekl.

Překonalas všechny mé magické obrany, proklouzlas mezi mými strážemi a dostala se daleko od mých hranic. Jistě chápeš, že za svou neposlušnost musíš být potrestána.“

Ignis mlčela.

„Už své pochybení nikdy nezopakuješ, o to se postarám.“ Tereborův pohled sklouznul k jejím poškrábaným, zkrvaveným nohám. Ignis jeho náznak stačil. V duchu se ušklíbla, navenek nehnula brvou.

Terebor si všimnul, že pochopila, a odkryl ostré bílé zuby v šeredném úsměvu. „Mohl bych to udělat tady na místě, Ignis, ale nemůžu o takové představení připravit mé ostatní nevěsty a děti. Všichni musí vidět důkaz toho, že já, Terebor Hromokrál, neodpouštím!“ Jak se přestával ovládat, začal se znovu přeměňovat v draka. Krk se mu prodloužil, ze zad vyrazily ostny a vyrostla blanitá křídla. Terebor se zase zkoncentroval a stáhl se do lidské podoby. „Ale nejdřív,“ ztišil hlas, „mi povíš, kde to je.“

Ignis na něj mlčky hleděla.

Terebor zkřivil tvář zlostí, roztrásl se a chytil Ignis pod krkem. „Kde je to vejce?!“

„Rozbila jsem ho,“ vyrazila ze sebe Ignis přiškrčeně.

„Lžeš!!!“ zařval Terebor nepřičetně, mrštil s ní do sněhu a zafuněl. „Snažíš se mě obelstít, ty malá špinavá bestie, ale já to vejce dostanu! Ty sama mě k němu dovedeš! Nedokážeš si ani představit, čím vším tě můžu přinutit, abys začala zpívat!“

Terebor ztišil hlas a sklonil se nad ní. „Ale řekněme, má milá, že se můžeme domluvit na kompromisu. Jistě chápeš, že tě nemůžu

ponechat bez trestu. Ale mohu jej zmírnit. Místo obou nohou jen jedna. Možná jen chodidlo... A když mi hned teď prozradíš, kde je to vejce, dočkáš se znovu postu dračí královny.“

Terebor ji pomalu obcházel. „I přes svůj útek, Ignis, jsi pro mne velmi důležitá. Jsi vejconoška. A prokázalas skutečně jedinečné schopnosti, když jsi překonala překážky, které dosud zastavily každého vetřelce i uprchlíka, aniž bych já osobně musel pohnout prstem. Uznej své pochybení, skloň se přede mnou a pros mě o milost. Nejprve nyní a pak znovu před mými dětmi. Pověz, kde je mé vejce. A uvidíme, kam až ve svém odpuštění mohu zajít.“

Ignis ležící ve sněhu upírala zrak do země. Zaváhala, pak se opatrně zvedla na kolena a zůstala klečet s pokorně skloněnou hlavou. Sice to neviděla, ale cítila, jak se Terebor mírně usmál. Ignis nezvedala oči a čekala, až se Terebor zastaví těsně před ní. Čas Dakshá se chýlil ke konci. Vnímala, jak staré zdroje duní, bzučí a vibrují. Za několik málo okamžiků vyšlehnou v posledním, nejsilnějším záblesku a pak pohasnou.

Ignis se v duchu soustředila na dlouho nepoužívaná slova. Cítila kolem sebe vzdouvající se energie. Potřebovala Terebora zdržet ještě alespoň minutu. Věděla, že jestli to dokáže, Dakshá nabude nejvíce síly.

Uviděla před sebou Tereborovy boty z hadí kůže. „Čekám, Ignis. Tvůj čas na rozmyšlenou uplynul.“

Ignis zdvihla oči. Velké, hluboké jako vesmír. „Prosím tě o odpuštění, Terebore Hromokráli,“ zašeptala. Viděla, jak se Terebor samolibě usmál, podal jí ruku, tentokrát galantně, a vytáhl ji k sobě.

„Dobře, má drahá. A teď...“

Vtom zahřmělo. Ignis vzkřikla a vši silou Terebora kopla přímo do rozkroku.

Dračí kníže nevěřicně vytřeštil oči, bolestně zařval a zkroutil se v nepoznané agonii. Jezdci netušili, co se stalo, jen viděli, jak se kníže zhroutil na zem a chrčel, než mu ale stihli vyrazit na pomoc, srazila je tlaková vlna na zem. Ignis zavlály vlasy v mocném poryvu větru, její tělo se vzneslo a rozzářilo, šaty a vlasy se vznítily a v jediném záblesku shořely. Na její kůži vzplanuly zlaté ornamenty a z holé hlavy vytryskly husté vlnící se kadeře připomínající tekuté zlato.

„Promlouvám k duchu vzdušného čarozdroje, *raithá!*“ promluvila podivným, rozdvojeným hlasem, který naplnil vzduch a otrásl jím. „Volám ducha ohně, *esthaiá!* Prosím ducha země a skal, *dyrthaiá!* Žádám ducha vodstev, *questdneiá!* A skláním se před duchem viatáru, *inniará!!*“

Terebor se plazil sněhem stranou, třestíc oči na svou bývalou otrokyni. Z jejího těla se řinulo oslepující světlo. Magie ze všech volných čarozdrojů v okolí odpovídala na Ignisino volání a hrozila obrovskou explozí.

„Pryč!“ chrčel Terebor ke svým synům a pokoušel se na sebe vzít dračí podobu. Bolest ho dosud ochromovala.

„Proklínám jorrei, kteří se ke mně otočili zády!“ pokračovala tím strašným hlasem Ignis. „Proklínám sarrei, kteří mi chtěli ublížit! Proklínám tebe, Terebore, který jsi nepoznal dceru rodu vznešenějšího, než je ten tvůj! Povolávám duchy pěti čarozdrojů, aby

mi vrátily ztracenou svobodu! Nechť má krev vrátí Aithru do rukou těch, kterým po právu náleží!!!“

„Pryč!!“ zařval Terebor, jediným třesknutím se proměnil v draka, nabral na záda strnulé válečníky a plachtil pryč. Vzápětí se všechny nashromážděné energie smísily, uvolnily a explodovaly.

Sloup jasného světla vystřelil kolmo vzhůru a na okamžik na nebi zahořely stříbrné i krvavé hvězdy. Všude okolo se objevily postavy sarrei a jorrei. Pak se nebe otřásl a za doprovodu ohlušujících ran začaly hvězdy padat. Sarrei a jorrei křičeli hrůzou a prchali do všech stran. Jorreiským rytířům vzplanula křída. Země mohutně zaúpěla a s každou padnuvší hvězdou se otřásla. Sníh v několika málo okamžicích roztál a naplnil vzduch horkou párou. Půda vzplanula, vítr hučel a kvílel. Zdroje naříkaly vyčerpáním, ale vydaly ze sebe na Ignisin rozkaz poslední záchvěvy.

Pak Dakshá pominulo.

Ticho, které nastalo, přerušovalo jen tiché praskání dohořívajících kořenů ve vypáleném kráteru v místě, kde zemřela urozená Arianné Ignis, dcera kněžny Galaronne, jedna z posledních dědiček vymírajícího graiského kmene innirai.

KAPITOLA DRUHÁ

CHRÁM, V NĚMŽ SE PROHÁNÍ VÍTR

V ploché skalní rozsedlině se ostrý horský vítr proháněl mezi polámanými kamennými sloupy prastarého zříceného chrámu. Na lišejníkem zarostlém obdélníkovém podstavci se válely trosky propadlé střechy. Na sloupech se černaly staré rytiny s prapodivnými vyobrazeními a znaky, které dnes už skoro nikdo nedokázal přečíst. Vše působilo zpustle a opuštěně.

Míjelo poledne, nebe bylo bez mráčku a slunce jasně svítilo. Spolu s několika stříbrnými maintréskými hvězdami bodalo do očí každého živého tvora, který se opovážil vystrčit do toho oslnivého jasu hlavu. I přesto, že panovalo teplé léto, zde v nejvyšších horách Aithry bylo chladno a všechny okolní vrcholy byly pokryty sněhem.

K zřícenině vedla zarostlá stezka. Dříve šlo zřejmě o kamením dlážděnou, frekventovanou silnici. Dnes byla cesta rozbitá a prorostlá suchými horskými travami a jen ten, kdo věděl, kudy stará trasa vedla, ji dokázal pod nepravidelně rozkopanými kameny rozpoznat. Třebaže se zdálo, že cesta i chrám jsou zapomenutou a dávnou minulostí, po staré stezce nyní kráčel poutník. Byl velmi vysoký a hubený, zahalený ve špinavý šedý plášť s kápí staženou hluboko do obličeje, jak se chránil před studeným větrem. Při chůzi se opíral o rovnou hůl z velmi světlého dřeva, na níž byly vyřezány čarodějné

symboly a z jejíhož vrcholu trčel průzračný kámen. Poutník šel pomalu, ale vytrvalým, stejnoměrným tempem.

Než došel k chrámu, slunce přetancovalo celou oblohu a skulilo se za obzor. Poutníkovi chyběla k cíli sotva půlhodina chůze, když poslední sluneční paprsky zableskly zpoza horských štítů a s nimi zašly i stříbrně blikající denní hvězdy Maintré. Na opačné straně hor už notnou chvíli svítil bledý dorůstající měsíc a v šarlatovém oparu svítily i krvavé noční hvězdy Chribdy. Poutník něco vztekle zamumlal a zmizel v krátkém, bílém zajiskření.

Ráno bylo zataženo a vítr foukal ještě pichlavěji než včera. Mraky na nebi pluly závratnou rychlostí a jen sem tam mezi nimi problesklo slunce. S východem první maintréské hvězdy se poutník objevil přibližně na stejném místě, kde včera zmizel, a na rtech mu ještě doznívalo klení. Na pár vteřin se zastavil, protáhl krk, jako kdyby dlouho ležel v nepohodlné pozici, otrásl se a pak znovu vyrazil na cestu, jako by ho nic nebylo přerušilo.

Za půl hodiny už stál uprostřed rozbořeného chrámu a prohlížel si zarostlé trosky s uznalým výrazem, se kterým jeden umělec hodnotí dílo druhého. Po chvíli promluvil: „Dobrá. Velmi zdařilé. Ale užel jsem dost dlouhou cestu a stejná mě čeká nazpět.“

Odpověděl mu jen vítr skučící mezi popadanými sloupy. Poutník se netrpělivě ošil. „K čertu, nerad zbytečně ztrácím čas. Nenuť mě užít násilí, Nebeská. Chci si jen promluvit.“

Ozvaly se šouravé kroky a zpoza sloupů se vynořila postava staré ženy, s hřbetem ohnutým léty a očima zakalenýma stářím. Měla na sobě dlouho nepranou zlatavou róbu dračích kněžek. Svrastělá, zamračená tvář ohraničená bílými, krátce ostříhanými vlasy, na poutníka rozladěně zahlížela: „Proč narušuješ klid tohoto místa, čaroději,“ otázala se skřípavým hlasem. „Cožpak nevíš, že jorreisti válečníci dávno všechny zlaté chrámy vyplnili a vypálili? Většina dračích mistrů uhořela na hranicích. Moc Nebeské je dávno v troskách, ve stejných jako tento obětní dům.“ Zakalené zraky bloudily po zahaleném poutníkovi, jako by se snažily proniknout pod staženou kápi. „Nebo si snad přicházíš pro mne? Že by Stříbrní zničehonic zahájili novou vlnu genocidy? Proč to. Vládnete všemu, co šlo ovládnout. Zbývá jen divoký stín a temné sarreiské bašty, obojí utlačeno a střeženo mocnou jorreiskou říší. Proč byste se zajímali o odumírající pahýly zlatého lidu.“

„Nejsem vyslanec domýšlivé jorreiské říše. Ani její přítel.“

„Lžeš!“ vyštěkla stařena. „Pozorovala jsem tě celý včerejší den, od té doby, co ses vynořil na dohled, až do té doby, kdy ses vytratil při západu denních hvězd. Jsi jorrei, žádný grai ani jorreiský hybrid, ale čistokrevný stříbrný muž. Navíc čaroděj, jak pozoruji tvou hůl. Tedy *Sitt*.“ Poslední slovo stará kněžka vyslovila s neskrývaným odporem.

Poutník zavrtěl hlavou a s klidem odpověděl: „Pravím, že nepřicházím z Arachrystu. Přestaň se skrývat, Galaronne. Ta iluze je skutečně impozantní, jsem si jist, že by oklamala každého šouravého hybrida, který by slídl v okolí, stejně tak i většinu mladých jorrei. Sitty by pravděpodobně zarazila ta pulzující syrová čaromoc, která

z tvé skrýše vychází, ale ti nadutci by si ji nějak učeně vysvětlili. Kromě těch několika nejosvícenějších bys je oklamala všechny. Já však nejsem žádný přízemní čmuchal, který likviduje zbytky tvého skomírajícího lidu. Přicházím za tebou se solidní nabídkou.“

Stařena si poutníka prohlídla s novou zvědavostí. „Hm, podívejme. Většinou chodíte s výhrůžkami. Oháníte se ohněm, železem a tou ohavnou mozkovou magií. Se lstivými slůvky to na mě ještě nikdo nezkoušel. Je to osvěžující.“ Náhle kněžka vypadala mladší, vyšší a hrozivější. „Tedy pověz, jorrei, který nejsi vyslanec ani přítel Arachrystu. Co ode mne žádáš a kdo tedy ve skutečnosti jsi?“

„Nepozveš mne nejdřív dál?“ opáčil poutník.

„Vida, čím dál zajímavější,“ odhalila stařena bezzubé dásně. „Víš, že potřebuješ pozvání. Víš také, že můžeš zůstat uvězněn mezi iluzí a realitou, pokud se Nebeské znelíbíš? Budeš pak v moci paní innirai.“

Poutník sňal kápi. Odhalil mladistvou tvář s jemnými, půvabnými rysy. Oči měl jasné, průzračné jako kámen ve své čarodějně holi a vlasy třpytivě modrošedé, zastřižené nad rameny. Na odkryté kůži se kroutily tenké linky stříbrných ornamentů. Přes mladistvý vzhled z něj číselo důstojnost a vážnost starce. Jorrei přendal hůl do druhé ruky a udeřil s ní o zem. Čarokam v hlavici se rozzářil bílým světlem a symboly vyřezané do světlého dřeva vzplanuly stejným jasem jako poutníkovy ornamenty na kůži. Po podlaze zříceniny se přelilo stříbřité světlo a v tom záblesku se zjevil skutečný chrám, nepoškozený, vystavěný z nádherného růžového mramoru, s malými sloužícími v čistých zlatavých tógách a honosným trůnem vyřezaným z růžového dřeva. Světlo na okamžik mihotavě obklopilo i stařenu, ale

sklouzlo po ní, jako by bylo odpuzeno její vlastní podstatou. To vše se objevilo jen na několik okamžiků a poté zase zmizelo. Zůstala jen zarostlá, šedá zřícenina a stará kněžka v ušmudlaném rouše.

Jorreiský návštěvník se lehce uklonil. „Jsem Orfael, syn pána Severní tvrze. Můj otec a velitel mne vysílá na válečné jednání, Nebeská. Jsem si vědom všech rizik, nezískám-li tvou důvěru, a přesto tě žádám o pozvání dál. Pokud odmítneš, odejdu a víckrát se nevrátím. Ale věř, že v tom případě ti jediná šance na návrat tvého postavení proklouzne mezi prsty.“

„Dobrá, Orfaeli ze Severní tvrze, získal jsi mou pozornost,“ odvětila stařena. „Pokud mne tvá nabídka nezaujme, zůstaneš mým vězněm, bez ohledu na tvé magické schopnosti, tak jsou nastavena má ochranná kouzla. Jistě, kdyby byla na tvou záchranu vyslána družina se schopnostmi podobnými tvým, mohla by tě osvobodit. Ale stejně jako ty, jsem si vědoma tohoto rizika, a přesto svoluji. Protože upřímně,“ stařena roztáhla rty v bezzubém úsměvu a během následujících slov se jí kůže na tváři vyhladila, rty naplnily, z dásní vyjely drobné bílé zuby a oči rozjasnily, „bezpečí je příjemné – ale ta nuda, ach démoni nebe i země, ta nuda je prostě příšerná...“

Orfael se znovu rozhlédl po Galaronnině síni. Všechny jeho smysly křičely, aby ji co nejrychleji opustil. Energie tohoto místa byly cizí, agresivní a na první pohled silnější než on sám, jorreiský čaroděj pátého řádu, syn pána Severní tvrze a jeden z nejмocnějších

Nepůvodních. Otec ho sice na tuto cestu připravoval celé měsíce, nutil ho studovat desítky starých spisů, ale skutečné vjemy byly daleko intenzivnější, než očekával.

Síň skutečně připomínala chrám. Střechu, kterou halila převalující se barevná mlhovina, podpíraly sloupy z růžového mramoru, který dláždil i podlahu. Místností neustále proudil chladný horský vzduch a podporoval iluzi, že chrám vlastně neexistuje. Obrovskou místností neustále cupitali sloužící nízkého vzhledu a nejasného pohlaví, připomínající pohádkové skřítky. Obsluhovali svou paní, občas se zastavili a něco kutili v nějakém koutě a zase odběhli, možná jen vyplňovali rozhlehlý a jen vlastní myslí ohraničený prostor.

Sama Galaronne seděla na masivním dřevěném trůně, napjatá, vzbuzující dojem číhající šelmy. Byla vysoká na lidskou ženu, ale mezi jorrei viděl i vyšší. Vzhledem působila spíš jako válečnice než jako čarodějka. Měla štíhlé, svalnaté tělo a bronzově opálenou kůži. Její obličej byl sice půvabný, ale nezastřel původ dravce. Její zlatavé oči divoce žhnuly a plné rty při úsměvu odkrývaly špičaté zuby. Husté vlasy barvy lesního medu spletené do několika copů se stáčely po jejím těle a končily až u bosých chodidel. Temně rudé roucho z tenkého hedvábí víc odhalovalo, než skrývalo. Za jiných okolností by ho paní innirai rozptylovala více, teď ale jeho pohled neustále uhýbal k tvoru, který se ovíjel kolem Galaronnina trůnu.

Byl to dvouhlavý drak. Skutečný, živý drak. Orfael od něj nedokázal odtrhnout oči. Plaz klidně oddechoval, ostnaté hlavy položené na zemi a blanitá křídla nedbale rozložená, jako když milenka rozprostře přes lůžko noční plášť. Jen dlouhý ocas se spoustou

trnů sebou čas od času mimoděk mrsknul. Buď ze spánku, nebo drak nespal nijak tvrdě a jen podřimoval.

„Mám moře času, Orfaeli ze Severní tvrze,“ promluvila Galaronne, upila z poháru vonícím po divokých bylinách a odložila ho. „Ale moje pozornost je vrtkavá. Nepokoušej ji.“

Když promluvila, vzduch zavibroval. Jako by v sobě zadržovala neskutečné množství energie, která se při každém jejím pohybu uvolňovala. Bylo to stejně fascinující jako děsivé.

Orfael přimhouřil oči. „Ukřýváš se zde již dlouhou dobu, Nebeská. Neví o tobě žádná ze smrtelných ras – a jen velmi málo z ras neumírajících. Ve své době jsi byla jednou z nejmocnějších postav Aithry. Nyní jsi pouhým odleskem historie.“

Galaronne se zasmála, ale v jantarových očích jí nebezpečně blýsklo. „Začít svou žádost urážkou, taky způsob.“

„Jen konstatuji skutečnost,“ opáčil Orfael. „Před Pádem hvězd bývalo vše jiné. Mezi vznešenými rasami panovala konkurence, ale také rovnováha. Fyzikální zákony bránily hvězdonošům v rozmachu, lidé se množili rychleji, než je sarrei stíhali zabíjet, a vám, grai, se v té době dařilo. A tobě obzvlášť. Ovšem pak tvá dcera, Nebeská, svým... impulzivním zásahem změnila během jediné chvíle mocenské poměry na celé Aithře.“

Galaronne se opřela a chvíli na Orfaela zírala. „Byla to nehoda,“ řekla pak zvláštním tónem.

„Nehoda?“ odfrkl Orfael. „Arianné Ignis srazila z nebes magické hvězdy, způsobila smrt více než polovině hvězdného lidu a žár

z padlých hvězd seškvařil smrtelníky v okruhu několika kilometrů! Mnozí hvězdonoši uhořeli také. A tomu říkáš *nehoda*?“

Galaronne přimhouřila oči. „Ano. Arianné Ignis měla obrovský potenciál ale bohužel pouze základní výcvik. To, co se stalo, byl jen zlomek toho, co si přála udělat.“

Orfael s Galaronne se chvíli poměřovali pohledy.

„Hm. Takže ona chtěla shodit *všechny* hvězdy?“ otázal se pak jorreiský čaroděj.

„Ano.“ Galaronne se ušklíbla. „Myslíš snad, že vám chtěla pomáhat? Poté, co jste odmítli pomoci vy jí? Jistěže si přála pomstu! Zkusila shodit z nebes všechny magické hvězdy a pomstít se tak jak vám, tak dračímu knížeti Tereborovi, který ji uvěznil a zotročil. Ovšem kvůli nedokonalým zkušenostem se jí tak těžké kouzlo samozřejmě nepodařilo. Dokázala způsobit pád pouhé poloviny hvězd. Ano jistě, hvězdonoši utrpěli ztráty. Ale řekla bych, že důsledek Ignisina ukvapeného činu je několikanásobně odškodnil.“

„Hvězdy, které spadly, zůstaly trvalým zdrojem energie,“ pronesl Orfael s pokývnutím. „Jorrei a sarrei, kteří pád hvězd přežili, tak mohou na území osvětleném krystaly padlých hvězd existovat ve dne i v noci. Jakmile se však dostanou z jejich dosahu, jsou opět existenčně závislí na nebeských tělesech, které jsou jak zdrojem jejich síly, tak podmínkou jejich fyzické existence. Skutečně, pád hvězd sice jasné i temné rase způsobil těžké ztráty, ale zároveň stál na počátku rozkvětu Arachrystu.“

„Měl bys mému rodu poděkovat, jorrei,“ ohrnula ret Galaronne. „Stříbrný lid dnes kontroluje většinu území Aithry. Lidská města byla

rozdrčena a jejich primitivní království roztrhána. Klany, které se podřídily, byly zotročeny, ty svobodné zahnány do divočiny a ponechány napospas dravcům a Lovcům. Sarrei ovládají proti Arachrystu nicotné území a loví výhradně ve stínových zemích. Jorreiská říše drží všechny ostatní rasy v šachu.“ Galaronne probodla Orfaela zlatým pohledem. „Tak mi pověz, co může příslušník vládnoucího rodu chtít od poraženého a téměř vymýceného druhu?“

Orfaelovi se v očích zalesklo cosi tvrdého. „Nejen tvůj lid vymírá, Nebeská. Můj rovněž. Arachryst sice vybudovali jorrei. Ale aby posílili svou moc, zaprodali čistotu naší rasy. Arachrystu vládnou z velké části hybridy, zplozenci stříbrné rasy a nečistého lidského plémě. Čistokrevní jorrei jsou minoritní populací a, jak možná víš, téměř neplodní. Arachryst se brzy stane říší hybridů a otroků. My, jorrei ze Severní tvrze, jsme se k tomuto znesvěcení nikdy nepropůjčili. Zůstali jsme nepočtení a fyzicky závislí na světelné energii Maintré, ale našimi žilami proudí tekuté stříbro. Už desetiletí promýšlíme způsob, jak zničit tuto říši hybridů, jejíž existence nás neskutečně dráždí a uráží. Až nyní se zdá, že se nám osud příznivě naklání.“

„Ano?“ odtušila vlašně Galaronne.

„Můj otec, Pán Severní tvrze, učinil nebyvalé rozhodnutí. Uvolil se spojit s našimi odvěkými nepřáteli. Vypracoval složitý plán, který má mnoho záložních variant pro případ selhání kteréhokoli spoje.“

„Budete spolupracovat se sarrei?“ podivila se upřímně Galaronne. Zdálo se, že Orfael konečně získal její pozornost.

„Nejen se sarrei,“ odtušil Orfael. „Oslovili jsme i lidské druidy a jednoho z lidských vededharů. Ten plán je... složitý a lze očekávat, že jednotlivé frakce nebudou spolupracovat dobrovolně. Plebs své předsudky a vrozené preference nepřekoná. Ale my, Nebeská, my jsme vojevůdci. Máme-li svrhnout Arachryst, bude zapotřebí, abychom se proti němu spojili.“

Galaronne naklonila hlavu mírně na stranu. „A cena?“

„Budujeme armády, Nebeská, na mnoha frontách. Máme vojáky, máme zbraně, máme čaroděje. Ale potřebujeme Hybatele. Pokud zvítězíme, lidé obsadí území Světla. A Stín bude tvůj. Záleží jen na tobě, jestli do té doby obrodíš svůj kult do té míry, abys ho udržela proti ostatním graiským knížatům.“

„Můj kult nikdy nevymřel,“ pronesla Galaronne tiše a v očích jí zaplálo. „Jorreiská genocida byla sice důkladná... ale přesto jsou místa, která před jejich pichlavými stříbrnými zraky zůstala skryta. Jeden dokonce v místě, kde by ho čekali nejméně.“ Trochu se ušklíbla. „Mám ještě své svatyně, své mistry a akolyty. Ale nezastírám, že jich není mnoho. A Hybatelů mi zbylo jen pár.“

„Vím, že od tebe žádáme velké rozhodnutí. Pravděpodobnost úspěchu je dle našich odhadů skoro stejná jako pravděpodobnost selhání. Ale věř tomu, že i my riskujeme vše. Poprvé za naši historii se otevřeně postavíme proti našim bývalým bratřím. Pokud prohrájeme, budeme zničeni.“ Orfaelovy voskové rysy ještě víc zatuhly. „Na druhou stranu, pokud nezastavíme další prznění naší krve, dojdeme vyhynutí tak jako tak. Je to pro nás jasná volba.“

„I pro mne.“ Galaronne vstala. Drak u jejích nohou přestal předstírat spánek, otevřel rubínové oči, nadzvedl obě hlavy a natočil je na jorreiského vyslance.

Orfael se snažil zakrýt neklid, ale graiské energie, které už prve významně stoupaly, teď zaspívaly plnou silou. A kolem trůnu se začaly zjevovat postavy.

Bylo jich šest. Zhmotnily se v půlkruhu kolem Galaronne, načež zůstaly strnule stát a zírat kamsi před sebe. Kdyby jejich vlasy a pláště nepovlávaly ve větru, Orfael by je považoval za sochy.

Galaronne samotnou nyní osvětlovala zlatavá aura. Ukázala kolem dokola a řekla: „Hleď. Toto jsou mí Hybatelé – mí *niliath*. Zapojím se do vašeho velkého plánu. Ne ovšem jako pouhý dodavatel – ale jako jeden z vojevůdců.“

Orfael přejížděl pohledem z jedné postavy na druhou. Čtyři mládenci a dvě dívky. „Nic jiného by nás ani nenapadlo, Nebeská,“ odpověděl Orfael a fascinovaně si prohlížel bájně válečníky paní innirai.

První vpravo stál mladý, urostlý, černovlasý muž v černé tunice a volných černých nohavicích. Tmavě hnědé oči fixoval do podlahy a zlehka se přitom opíral o hůl na obou koncích zakončenou kovovými hroty. „Lucifer Tauri,“ představila ho Galaronne.

Vedle něj stáli zlatovlasí sourozenci, chlapec a děvče, oba velice pohlední, modré oči upřené před sebe, odění ve vlající barevná roucha. Chlapec před sebou držel dlaně v pozici, jako by mezi nimi nesl neviditelnou kouli. Dívka svírala dvě krátké čarodějné hole. Oba

museli být Galaronnini čarodějové. „Myrtilla a Malakai Daaen,“ pokračovala ve výčtu démonická paní.

Další mládenec měl ořechově hnědé kadeře a jeho hezkou tvář kazil zlý pohled a krutý úsměšek na úzkých rtech. Byl oděný v tmavé kožené brnění s vysokým nákrčníkem, zpod vyztužených předloketních chráničů trčely čtyři ostré čepele připomínající drápy. Bojovník je držel zkřížené před tělem a u něj jediného měl Orfael pocit, že se nedívá skrz něj, ale potají ho sleduje jako ostříž. „Andreil Smrtihlav,“ pronesla Galaronne s temnějším podtónem.

Pátý byl o něco starší než ostatní, ne hoch, ale ani muž v letech. I on byl štíhlý a svalnatý jako ostatní, v jeho tváři však bylo něco, co Orfaela zaujalo. Oproti těm ostatním působil světlejší, jako by z něj zářilo bledé světlo. Jeho dlouhé, světle hnědé vlasy a modrošedý plášť se vlnily v zesilujícím větru. Opíral se o masivní obouruční meč a zíral do dálky. Orfael se před ním zastavil a okouzleně na něj hleděl. „Kdo je tohle?“

„Arron Železný,“ odpověděla Galaronne. „Každý z mých *niliath* je svým způsobem jedinečný. Arron je prakticky nezranitelný – jako by jeho tělo tvořil jednolitý kov. Bude z něj dobývací stroj.“

Orfael z něj nespouštěl zrak. „Pošli ho k nám, Nebeská. Bude naším ctěným hostem – osvědčí-li se.“

Galaronne nadzdvihla jeden koutek. „S potěšením. Myslím, že Arronovi se bude společnost čistokrevných jorrei zamlouvat víc, než bych si sama přála. Tělo z oceli, srdce z kamene a mozek z ledu. Je velmi užitečný – ale také nesmírně nudný.“ Galaronne se krátce odmlčela. „Nyní mě podrobně seznámíš s tím plánem. A já se

rozhodnu, kam a s jakou úlohou vyšlu kterého ze svých drahocenných innirai.“

Galaronne zpod přivřených víček sledovala odcházejícího jorreiského vyslance. Ucítila teplo, jak zlatý drak přizvedl jednu ze svých hlav a dýchl jí na stehno.

Je to velká šance, má paní, zadrnčel jí v hlavě Anafrigův hlas.

„Ano. Na takovou čekám celé věky.“

Ale jorrei nelze věřit, pokračoval drak. Sama jsi slyšela – půjdou proti svým vlastním bratřím a nehnou u toho brvou.

„Jejich příbuzenství je už pradávnou minulostí,“ odfrkla si Galaronne. „Nejsem ale blázen, Anafrigu, v žádném případě jim nemám v úmyslu důvěřovat. Ten stříbrný usmrkanec mi dozajista neříkal pravdu. Rozhodně ne celou pravdu. Jejich plán mi ale docela hezky zapadá do mých vlastních záměrů.“

Galaronne se rozešla podél řady postav, které dosud bez pohnutí držely svou strnulou pozici. „Každého ze svých innirai mohu odeslat na jiné místo. Proplést jejich osudy tak, že ani oni sami nepoznají svou vlastní krev, natož kdokoli jiný. Uzpůsobím jejich úkoly tomu jorreiskému velkému plánu. Ale jejich hlavní poslání zůstane skryto až do té doby, než se je rozhodnu naplno použít.“

Galaronne došla k šesté innirai. Byla to půvabná dívka s dlouhými, temně rudými vlasy, na jedné straně volnými, na druhé spletenými do drobných copánků, a hlubokýma, mořsky zelenýma očima. Měla na

sobě černou koženou uniformu, klečela na jednom kolenu a na zádech měla připevněné dvě zdobené šavle.

Galaronne se před ní zastavila, jemně ji pohladila po tváři a zašeptala: „Tvůj čas přichází, má drahá.“

Dívka pomalu zvedla hlavu a vzhlédla ke své paní. V jejích očích se zrcadlil celý svět.

KAPITOLA TŘETÍ

DÍTĚ ZE ZEMĚ STÍNŮ

Slunce slabě žhnulo na tmavě oranžovém nebi, vzduch byl studený a štiplavý. Na obzorech planula bledá světla ochranných krystalů. Přicházející noc zde nebudila takovou hrůzu jako venku ve Stínu, ale nějak instinktivně přesto přinášela touhu schovat se pod střechu a zatarasit dveře i okna. Červánky věštily další chladné dny, přestože jaro již dávno pokročilo. Veliká ocelová kola Stroje se neúnavně otáčela. Naplňovala okolní prostor svým věčným chroupavým lomozem, který už obyvatelé pevnosti Demnogon dávno nevnímali. Stroj, který obvykle běžel hladce, vydával v jednom místě příšerný skřípot.

Vytáhlý, štíhlý chlapec s krátkými černými kudrnatými vlasy stál s hlavou nakloněnou a snažil se odhadnout, které z mnoha desítek kol ten protivný hluk způsobuje.

Po chvíli vyskočil jako kolouch, propletl se mezi řinčícími řetězy, uhnul několika lopatkám, které by ho snadno rozřízly vejpůl jako plát slaniny, a kotoulem se protočil pod nebezpečnou soustavou sekáčů, které absolventi přezdívali Zuby. Pak se vztyčil, napočítal do tří a po hlavě vskočil do spodního oddílu Stroje. Dopadl do parakotoulu, kterým se hbitě odkulil stranou, než ho přirazil k podlaze okovaný válec.

Ten nesl ve slovníku absolventů název Těžká Bota.

Chlapec se vztyčil a rozhlédl se kolem sebe. Stál v temné komoře se čtyřmi úzkými průlezy do sousedních oddělení. V jednom z nich v pravidelných intervalech syčely horké páry. V druhém a třetím o sebe cvakaly kovové čepele podobné obřím nůžkám. Ze čtvrtého se ozýval ten skřípot.

Chlapec prolezl otvorem a ocitl se na první z pěti otáčejících se plošin. Každá se točila jiným směrem a jinou rychlostí. Zde nehrozilo rozsekání, rozmačkání ani opaření. Plošiny měly jediný účel – dezorientovat. Chlapec přeskákal na třetí plošinu. Jakmile se jí dotkl nohou, roztočila se tak rychle, že se musel zachytit ocelového kruhu uprostřed, aby ho odstředivá síla neodhodila na zem. Přitom se nesnesitelně rozvzrala.

„Mám tě,” pronesl sveřepě chlapec a vytáhl z brašny u opasku otřískanou olejničku. Důkladně promastil všechny šrouby, třebaže se plošina točila čím dál zběsileji. Ale konečně přestala vrzat.

Chlapec seskočil o jednu plošinu níž. Než se stačila pořádně roztočit, odrazil se, rukama se zachytil za spodní příčku dřevěného žebříku a pružně se vytáhl. Pak zatřásl hlavou a chvíli počkal, než se s ním svět přestane houpat. Pomalu vylezl až nahoru a odsunul poklop. Vykoukl, uhnul kladivu, potom rychle vylezl a skulil se mimo dosah zbraně. Proběhl po kladině nad propastí s olejem a zhoupnul se po laně na zem.

„Bastiene! Já tě viděla!” Malá holčička s tmavě kaštanovými vlasy, velkýma čokoládovými očima a hladkými zaoblenými tvářičkami na něj ukazovala žalujícím prstem.

„Ale no tak, Lily, vždyť víš, že to je jen jako,” uklidňoval Bastien dívku. „Ty zbraně jsou tupé, kladiva měkčená, pára umělá a olej při cvičení studený. Je to jen trénink.”

„Hm,” řekla nepřesvědčeně holčička.

„A slyšelas ten hrozný skřípot?” pokračoval Bastien. „Přece bys ho nechtěla poslouchat celou noc.”

„No to nechtěla,” řekla rozumně holčička.

Zpoza Stroje vykroukla hlava dalšího chlapce, asi tak osmiletého, a zašklebila se. „Kecáš, Bastiene! Není to zaplý na cvičení, ale naostro! To se řekne!”

„Ty jeden bonzáku,” vyjel na chlapce vztekle Bastien.

„Bastiene!” Po točitých schodech sestupovala velmi hezká paní s vysokým bílým čelem, tvrdou bradou, ale měkkýma očima. Byla oděna v těžké modré šaty lemované kožešinou a ozdobena safíry. Ve světlých vlasech zapletených do elegantního drdolu měla vetkané vzácné modré perly pocházející z oceánu u Jižní Tvrze. Pečlivě zvolený úbor, účes a líčení, jakož i mírně napjatý výraz nenechával nikoho na pochybách, že očekává velmi vzácné hosty. „Jak to mluvíš s bratrem? Okamžitě se omluv!”

„Promiň, Danashi,” řekl okamžitě Bastien.

„Matko, Bastien...” začala natahovat holčička.

„To stačilo, Lilith,” zarazila ji dáma přísně. „Chovejte dle společenského stavu, do kterého patříte, všichni tři. Chcete snad udělat otci ostudu? Bastiene, už zase vypadáš, jako kdybys prolezl kanálem. Buď tak laskav a okamžitě se uprav. Ty také, Danashi – a od

čeho máš na nose ty černé šmouhy. Lilith, jaktože ještě nejsi učesaná? Ihned se dejte do pořádku!”

„Ano, matko,” zamumlali všichni tři sourozenci a vyběhli po schodech do hradu. Zdálky ještě zaslechli matčino zaklení – Bastien si celkem přesně domyslel, že ho způsobil jejich neukázněný odchod. Usmál se. Oba mladší sourozenci se celou cestu pošťuchovali a strkali. Bastien je nevnímal. Přemýšlel o tom, jestli přesvědčí otce, aby ho vzal s sebou.

Byl tak zamyšlený, že na chodbě vrazil do Felixe, jednoho ze svých starších bratrů. Uhnul pohlavku a hlasitě se zasmál bratrově výhrůžce, že ho pověsí za uši do Stroje; Felix zezelenal, už když se na Stroj podíval z okna svého pokoje.

Mladší bratr rozrazil dveře do jejich společného pokoje a vyvalil oči na oděv, který měl připravený na posteli. „Co to je?” vykřikl pohoršeně, když vzal do ruky vyšívanou tuniku, kamaše, vysoké botky a kožešinou lemovaný zelený pláštík.

Bastien se s úsměvem sklonil k umyvadlu a začal si důkladně drbat obličej a krk.

„Chůvo! To snad nemyslíš vážně! Budu vypadat jako holka!”

„Mladý pán si na sebe oblékne, co jsem mu připravila, a pospíší si při tom,” odtušila vrásčitá stařena s jasnýma očima a laskavým úsměvem. „Vaše matka si přeje, abyste panstvo uvítali, jak se sluší a patří. Jako děti pána jorreiských rytířů.“

„Chůvo!”

„Mladý pán poslechne nebo na uvítání vůbec nepůjde.”

„Do háje, chůvo, vždyť přijedou celé Stříbrné Trny! Proč nemůžu mít kroužkovici jako Bastien?!”

„Mladý pán je na kroužkovici ještě příliš malý, miláčku. Pro děti se na Demnogonu ještě kroužkovice nepletou. A nebudeme klít, ano? Takže...”

„Já nejsem dítě!” naježil se chlapec.

„Tak už dost, panáčku,” změnila chůva tón. „Buď se okamžitě převlečeš, nebo tě tu zamknu na dva západy a na průvod se budeš dívat tak nanejdýš z okna.”

Bastien, který se mlčky a s pobaveným úsměvem oblékal, si pomyslel, že chůvina výhrůžka zní o dost realizovatelněji než Felixova. Bratříček také s tichým brbláním stáhnul umazané nohavice i košili a se vzpurným výrazem se začal neopatrně cpát do připraveného oděvu.

„Jestli se ta tunika omylem roztrhne,” varovala ho mimoděk chůva, „dostaneš Lilithinu, drahoušku. Je růžová.”

Hošík jen zaskřípal zuby a dotáhl tkanice. Bastien i malá sestra už byli hotoví. Chůva je všechny tři zhlédla zálibným pohledem. „Nu podívejme, jak jste krásní.” Ještě upravila mladšímu bratru košili, Bastienovi sčísla tmavé kudrny z čela a sestře uhladila sukničku. „Tak utíkejte. Už jsou téměř u bran.”

„Chůvo!” vzkřikli všichni tři polekaně a jako velká voda se vyřítili chodbou ke schodišti a brali schody po třech. Sestřička se svýma krátkýma nožkami zůstala pozadu a jak se je snažila dohnat, upadla a rozplácla se na dlažbě. Dřív, než se stačila rozplakat, Bastien se pro ni otočil, zvedl ji, hodil si ji na záda a doběhl s ní na nádvoří právě ve

chvíli, kdy se těžké kované brány otevíraly. Matka je sjela káravým pohledem, ale když první jezdci vklusali na nádvoří, stáli už všichni důstojně vedle ní.

Bastien jen těžko potlačoval vzrušení. Očima přejížděl vlající prapory se znakem stříbrné růže na černém poli, které v rukou nesly desítky mladých mužů s dřevěnými výrazy. Jeli na překrásných, obrovských hřebcích s klenutými šíjemi, hustou spletenou hřívou a bohatými postroji. Na prvních deseti koních přijížděli velcí a vážní muži. V zasmušilých tvářích měli vepsáno, že viděli víc, než by kterýkoli smrtelník toužil. Mnohý obličej hyzdily jizvy. Třebaže měli všichni učesané vlasy a zastřižené vousy, jak kázal mrav, bylo na nich znát, že častěji drží v ruce meč než břitvu. Oděni byli v těžkých, kdysi krásných zbrojích, nyní však zaprášených a na mnoha místech promáčknutých. Co však na první pohled zaujalo nejvíce, byly jemné stříbrné linky ornamentů, které bledě svítily na odhalené kůži. Většina z nich měla nějaký znak na tváři nebo na krku, ovšem první jezdec měl ornamenty pokrytou celou viditelnou část kůže.

Mladíkům, kteří předjezdce následovali, zatím chyběla jak mohutná tělesná stavba typická pro jorreiské rytíře, tak stříbrné ornamenty. Při výcviku a v následné službě řádu získají obojí. Uspějili. Klusali v trojstupu za rytíři a i v jejich obličejích se odrážela strohost a únava. I oni si s sebou nesli první válečná zranění – a první zkušenosti. Zdálo se, že tíhu zbroje snášejí bez námahy, třebaže v ní cestovali několik týdnů. Oči některých z nich automaticky zalétly směrem, odkud se ozval sípot Stroje. Pak se bez jediné emoce vracely zpět a zabodly se do zad jezdce před sebou.

První z rytířů seskočil z koně. Stanul před hradní paní, sňal helmici z hlavy a uklonil se. „Zdravím tě, má vzácná paní.”

„A já zdravím tebe, můj pane Derekone,” odpověděla paní s úklonou.

„Jak je možné, že jsi čím dál tím krásnější, paní Walerino,” pozdravil ji druhý rytíř a políbil jí ruku. „Čas se tě snad vůbec nedotýká.”

„Pane Simiree, tvá laskavost je známa po celém kraji,” odpověděla paní Walerina. „Pane Rafaeli, vítej v Demnogonu,” kývla na dalšího muže.

„Děkuji, má paní. Pan Simireus v nejmenším nepřehání. Kníže Derekon je nejšťastnějším z nás.”

„Pánové, prosím, pokračujte do svých komnat, uvádíte mne do rozpaků. Komoři! Ujmi se hostů. Mají za sebou předlouhou pouť.”

Postupně sesedli všichni příchozí, odevzdali své koně podkoním a dle pokynů sluhů odcházeli do různých částí hradu. Čtyři děti stály bez hnutí v řadě, dokud je pan Derekon neuznal za vhodné pozdravit. Zatímco Felix s Bastienem se jen uklonili dle etikety, dva malí sourozenci skočili otci kolem krku. Kníže Derekon se přestal mračit a po roce plném temnoty se volně zasmál. „Vy rošťáci jedni! Nezlobíte matku?”

„Nejen matku,” usmála se konečně i paní Walerina. „Danash je noční můrou všech vychovatelů, Bastien každou chvíli uteče a přes můj výslovný zákaz prolézá Strojem a Felix se nehne z knihovny. Ještě že mám svou hodnou malou Lilith. Vítej doma, můj drahý. Dny bez

tvé přítomnosti jsou dlouhé a šeré. Jak si vedl můj milý Peregrim? A proč s vámi nepřijeli Rothar a Lucius?”

„Oba jsou v pořádku, má paní, neměj obavy. Zůstali v pevnostech – na velitelských postech. Buď na ně hrdá. Peregrim se snažil, ale ještě ho čeká dlouhá cesta. Však válka na východě hned tak neskončí. Na nějakou dobu snad její řev utichne. Sedmikrálova vojska vyrvala z rukou té sběře všechny obsazené doly. Lidská vojska byla rozprášena a všechny dílny opět uvedeny do provozu. Musíme tam posílit obranu. Dokud se to nedořeší, ponechali jsme tam na velícím postu samotného prince Azraela.”

„Zůstaneš tedy zde?” rozšířily se nadějí oči paní Walerině.

„Dva měsíce,” odpověděl kníže. „Do příštích Dnů Maintré. Pokud král nepřikáže jinak.”

Paní Walerina vypadala, že už už něco řekne, ale nakonec se ovládla. „Využijme tedy času, který nám král poskytl.”

„Dokážeš vůbec pochopit, jak těžké to pro mne je?” Paní Walerina stála zahalená jen v prostěradle a dívala se do temnoty venku. Hvězdy na hranicích Arachrystu planuly bleděmodrým světlem a z měsíce zbýval pouhý srpek.

Derekon Demnogonis ležel nahý v posteli, ruce pod hlavou, jako starověká socha. Byl to vysoký urostlý muž ve středních letech. Jeho vypracované tělo ztužené léty tvrdého tréninku a stovkami vítězných soubojů pokrývaly stříbrné ornamenty, jejichž tenké linky jemně

svítily a sbíhaly se k nejvýraznějšímu, srdečnímu ornamentu na jeho hrudi. Dlouhé rovné tmavě hnědé vlasy měl ještě mokré a sčesané z čela, vousy čerstvě zastřižené a voněl mýdlem. Ze tmy se temně leskly jeho výrazné hnědé oči, připomínající sokola, typické pro rod Demnogoniů, stejně jako ostré rysy obličeje s tmavým obočím, vystouplými lícními kostmi, výraznou bradou a plnými rty. Demnogoniové patřili mezi významné jorreiské rody spřízněné s většinou ostatních stříbrných linií.

Derekon mlčky hleděl na svou ženu. Po chvíli rozvážně pronesl: „Jsi stříbrná kněžna, Walerino. Neteř thereského krále a matka stříbrných rytířů. To je poslání, ne břímě.”

„Jsem tvoje žena, Derecone!” otočila se na něj prudce Walerina. „A jak jsi správně řekl, jsem také matka! Zprávy, které dostávám z bitev, jsou strohé a neurčité – a přicházejí tak zřídka! Každý den čekám zkažku o smrti tvé nebo mých synů. Neustále riskuješ život. Jsi od své rodiny odloučen měsíce, někdy i roky. Tví muži tě znají lépe než já. Skončí to někdy? Nebo budu navěky odsouzena k očekávání dne, kdy se jednou nevrátíš? Nebo mí drazí chlapci.” Walerině se zlomil hlas. „Přeješ si to vůbec jinak?”

Kníže Derekon přimhouřil oči. „Jistěže přeji, má ženo. Ale jsem Pán stříbrných rytířů a venku zuří válka.”

„Válka tu bude vždycky.”

Chvíli bylo ticho. Walerina si pak povzdechla a vlezla zpátky do postele. Položila Derekonovi hlavu na hrud'. „Stýská se mi po tobě. A po Peregrimovi. Rotharovi a Luciovi. Nemohu to říct nahlas,

musím být důstojná a ovládající se za všech okolností, jak přísluší mému rodu a stavu. Ale trápím se a chci, abys to věděl alespoň ty.”

Derekon ji políbil do vlasů. „Nerad ti působím tuto bolest, má drahá paní. Pojďme už spát.”

Kníže Demnogonis stál rovný, s rukama za zády, a upřeně pozoroval mladíky, kteří se rozřazovali pod dohledem starého hradního mistra. Sice předstíral, že je plně zaujat cvičením, ale ve skutečnosti myslel na včerejší rozhovor se svou ženou. Mluvil pravdu, když řekl, že jí nerad způsobuje bolest, ale zároveň pomlčel o tom, že se jí chystá způsobit další – a jak byl přesvědčen, krutější. Dosud s sebou odváděl pouze své dospělé syny, protože všichni absolvovali základní trénink s jorreiskými mistry zde v Demnogonu. Ale před měsícem obdrželi všichni jorreisté velitelé rozkaz pocházející přímo ze sittské katedrály, který jako pán stříbrného rytířstva nemohl neuposlechnout.

Pravda byla taková, že válka se stínovým lidem trvala věky a dala se docela dobře kontrolovat pohraniční stráží, pravidelně posilovanou jednotkami z jorreiských výcvikových středisek. To, že se za poslední dva roky stínový lid zmocnil rozsáhlého pohraničního území na východě říše a dobyl několik významných pevností, se dalo přisuzovat různým vlivům a přirozenému balancování rovnovážného stavu, ale zároveň nápadně stoupaly útoky ze strany sarrei a zvědové hlásili z různých koutů podobné a znepokojující noviny – jako by se sarrei

začali chovat mnohem organizovaněji, než měli ve zvyku. Sitté sice považovali čtení budoucnosti za nesmysl, ale měli mezi sebou několik čarodějů, kteří byli velmi citliví na toky energií – a ti předpovídali bouři.

Sitté na to zareagovali okamžitě – a přikázali vyhledat a poslat do jorreiského výcviku všechny, kteří měli šanci stát se stříbrnými rytíři nebo alespoň alabastrovými muži, bez ohledu na věk, rod a možnosti osobní přípravy. Zároveň začali posilovat základny železnými jorrei, Muži bez znaků. A šeptalo se dokonce o tom, že začíná tiché budování vojska lidských otroků–gladiátorů – k něčemu takovému se za celou jorreiskou historii arachrytská říše nesnížila. Lidé byli vždycky od toho, aby sloužili.

Stříbrný kníže utkvěl očima na mladíkovi, kterého starý mistr právě skopnul do písku a vztekle ho bil holí.

Pán rytířů, stejně jako všichni ostatní, nesnášel hanlivé označení *hybridi*. Smíšení jorreiské a lidské krve stálo na počátku expanze Arachrystu. Kromě sedmi královských linií už nikomu nekolovala v žilách čistě stříbrná krev. Ukázalo se, že výhody čistokrevnosti jsou zanedbatelné oproti možnostem, které se otevřely jorreiským míšencům. Jednou z nevýhod však bylo to, že až během výcviku se ukázalo, komu se otevře cesta do elitního rytířstva a kdo zůstane klečet v prachu arény jako řadový pěšák. Mistry a velitele to stálo spoustu dřiny a sebeovládání. Cvičence pot, krev, slzy a někdy i život. Taková byla daň za urozený původ, kterou museli všichni jorrei platit za příslušnost k vládnoucí rase Aithry.

Rozřazování bylo u konce. Kníže Derekon si povzdechl a otočil se k domovu. Za jeho zády mladí jorreisté cvičenci začali s rozehríváním. Zbitý mladík ležel v bezvědomí na zemi a z roztrženého obočí mu tekla krev.

Bastien stál vedle svého bratra Felixe v audienční síni. Byla to obdélníková, středně velká místnost s vápnem bělenými stěnami. Na jedné zdi byla přibita obrovská vlajka celého rytířstva, stříbrný válečný anděl na černém poli, na protější pět zástav jednotlivých řádů – Kladivo, Kopí, Trny, Pancíř a Křídla. Po stranách bytelných bukových dveří se tyčila dvě honosná bitevní brnění. Na konci síně stálo vyvýšené pódium a na něm několik honosně vyřezávaných křesel. Na tom s nejvyšším opěradlem seděl zasmušilý kníže Derekon Demnogonis, po jeho levici kněžna Walerina, bledá, s červenými skvrnami na krku a zarudlýma očima. Vpravo představený jorreiských mistrů rytíř Jirro a nejvyšší hradní velitel, vedle kněžny maintréský kněz.

Kníže Derekon právě oběma chlapcům sdělil, že ho budou doprovázet do nejbližší hvězdné citadely, v níž podstoupí Rituál odhalení, a prokáže-li se jejich stříbrný potenciál, vstoupí do jorreiského výcviku již tento rok.

Čtrnáctiletý Felix jen nasucho polknul a neodpověděl, Bastien nejprve vyvalil oči a pak zavýskl: „Jo!“

„Pane Bastiene,“ napomenul ho laskavě mistr Jirro, pobavený chlapcovou reakcí.

Bastien se pokusil uklidnit, ale vzrušení z něj přímo tryskalo. „Pardon. Jsem poctěn, otče.“ Pak to ale nevydržel a zeptal se: „Jaktože už můžu taky? Je mi teprve dvanáct. A Felixovi chybí do patnáctin půl roku.“

„Nevím o mnoho víc než ty, synu,“ odvětil kníže Derekon a po straně zaznamenal, jak si jeho žena zkousla ret. „Dostal jsem pouze rozkaz. Do týdne budou obesláni všechny jorreiské rody v mém knížectví s výzvou, aby poslaly do Demnogonu všechny hochy starší jedenácti let. Vypravíme se do citadely v Axabosu, kde na nás bude čekat vyslanec ze Sittedralu, který povede rituál. Vše se dozvíme až na místě. Jedno je však jisté: Po rituálu budete zařazeni do některé z velkých šermířských škol. A váš výcvik oficiálně započne.“

„Skvělý...“ vydechl Bastien.

„Bastiene!“ okřikla ho matka chraptivým hlasem. „Chovej se jako šlechtic, chceš-li být rytířem. Omluvte mne.“ Nato se zvedla a odešla.

„Odpusťte, pánové,“ řekl pán rytířů klidně. „Kněžna nenesla zprávy ze Sittedralu nejlépe. Bastiene, jsem rád, jak radostně vítáš tyto noviny. Nezastírám, že jsem sám nelibě nesl, že tak brzy okusíš těžkosti a strasti spojené s jorreiským výcvikem. Z té cesty není návratu. Felixi,“ otočil se na staršího syna, „slyšel jsem od mistra Khaina, že se vyhýbáš pohybu, jak jen to jde, zato knihovnu jsi už přečetl skrz naskrz. Doporučoval bych ti, abys ten poslední týden vystrčil nos ze dveří a zjistil, jak to vypadá za hradbami města.“

Kníže se zamyslel a pak zabručel: „Nebo si o tom alespoň něco přečti.“

Slunce dosud stálo vysoko na obloze, pronikalo skrz koruny mohutných listnatých stromů a zalévalo upravenou, zpevněnou lesní cestu mihotavou září. Pod kopyty koní skřípal štěrk, les okolo šuměl v mírném vánku, uklizený, upravený, opečovávaný jako královský park. Vonělo to tu mechem a dřevem, mouchy poklidně bzučely a nedaleko cesty se pásly srnky. Když zaslechly jízdní skupinu, zbystřily, zvedly hlavy s krásnýma očima a zase ji nevzrušeně sklonily k pastvě.

Jezdci projížděli mlčky, absolutně nedotčeni malebností kraje. Bylo jich asi dvacet, vesměs samí ozbrojenci, dva z nich v bílých velitelských barvách, další se stříbromodrými plášti rytířského řádu z Demnogonu.

První bílý rytíř byl mistr Jirro. Vypadal na padesát let, mohutný, rozložitý, ale jen blázen by ho nazval tlustým. Bylo evidentní, že pod plátovou zbrojí lesknoucí se v paprscích slunce se skrývá mnohem více svalů než tuku – a jen dokonalý hlupák by rytíře považoval za starého, neohebného a pomalého. Jel na statném šedém koni jako švihák, s rovnými zády a pevnou rukou svírající otěže. Druhou měl opřenou o stehno, zdánlivě ledabyle, ve skutečnosti však neustále poblíž jílce meče, který visel v pochvě u sedla. Druhý meč, alabastrový, těžkou masivní zbraň se stem alabastrových krystalů vsazených do ocelové kostry, měl připevněn na zádech. Také jeho oči,

zapadlé v množství vrásek, ale živější a pozornější než oči kdejakého mladíka, během řeči nenápadně kmitaly po okolí a nahlížely do stínů.

Stejně jako jejich doprovod i rytíř byl oděn do těžké zbroje – a zrovna tak chlapci, jejichž dozorem byl rytíř pověřen. Zatímco Bastien sotva skrýval vzrušení a zvědavě očima přemítal z jedné strany na druhou, o dva roky starší Felix Demnogonis působil nervózně a zároveň rozmrzele. Otcův rozkaz mu nebyl po chuti, ale neodvážil se vzdorovat. A tak nyní klusal na statném hnědákovi po boku svého mladšího bratra, po zuby ozbrojen, přestože žádnou ze svých zbraní neovládal, a přemýšlel, jak se ze svízelné situace vykroutit.

Okolo nich jela početná stráž a vpředu i vzadu se tiše pohybovali průzkumníci, přesto nebylo opatrnosti nazbyt. Skupina totiž projížděla Stínem, územím, které sice ještě spadalo pod správu Arachrystu a bylo hlídané, upravené a obydlené výcvikovými posádkami, ale už nebylo ozářeno svitem spadlých maintréských hvězd. A i sem občas zavítal nechtěný návštěvník.

Za poslední roky se častěji a častěji objevovali stínoví lidé, v početných skupinách drancovali okolí, zabíjeli, znásilňovali a svou kořist pak unášeli hluboko do Stínu. Konflikty na hranicích dřív bývaly raritou, divoši se Stříbrné stráži vyhýbali. Nyní se zdálo, že jorrei sami vyhledávají. Co hůř, během tohoto roku už dvakrát došlo ke střetu se sarrei. A ani jednou nedopadl dobře.

Další tři ozbrojené skupiny jely za nimi, v rozestupech po pěti minutách jízdy. Celkem vyráželo do citadely v Axabosu osmnáct chlapců z urozených rodin a kolem stovky neurozených. Ti

následovali jezdce pěšky. Většinou šlo o syny alabastrových vojáků a pak samozřejmě chrámové děti.

Všichni adepti byli včera odvedeni do andělského chrámu v Demnogonu. Když se posadili se zkříženými nohama na studenou zem, odění v bílých tunikách, vymydlení, ostříhaní a upravení, Bastien si připadal víc jako na holčičím dýchánku než na soustředění pro jorreiské bojové řady. Lilith se mu smála tak, až si ucůrla. Ale Felix se nesmál. Vlastně celý týden sotva promluvil.

A když vešel maintréský kněz, v zářivém bílém rouchu, s krystalem Maintré vrostlým do čela, a na jediné jeho tiché slovo se ostatní krystalky padlých hvězd rozvibrovaly a začaly stříbřitě blikat, pak i Bastiena přešel všecken smích. Kůže ho svědila, jako když se v létě přejedl jahod, a každý úder srdce mu zazvonil v hrudníku jako bronzový zvon. Jako by se mu všechny vjemy zbystřily. Nebylo to příjemné.

Když pak kněz promluvil, Bastien slyšel jeho hlas, jako by se snášel přímo z nebes.

„Vítejte, synové Maintré. Mnozí z vás se v chrámu podobnému tomuto narodili. Někteří směli po boku svých slavných otců přihlížet některému z posvátných rituálů. Ale jsou mezi vámi i ti, kteří ještě nikdy nebyli do žádného z andělských chrámů pozváni. Má slova jsou určena vám všem.

Byli jste povoláni, abyste absolvovali rituál Odhalení, v němž ukážete svá těla ve svaté záři Maintré a ukáže se, zda v sobě nesete odkaz svých nesmrtelných předků či nikoli.

Kdysi dávno obývaly Aithru prastaré, mocné bytosti. Naši předkové, andělé Maintré, nesmrtelná, skvostná stvoření čirého světla. A jejich smrtelní potomci, jorrei, Původní Světlonoši existující pouze za svitu denních hvězd Maintré a vytrácející se při jejich západu.

Ovšem pak došlo k Pádu hvězd, který razantně zamíchal poměry sil na Aithře. Rozděлил Aitrhu na území Světla, Tmy a Stínu.

Jorrei začali s málem. Přišli o svou existenční závislost na východu a západu hvězd Maintré, přesto byli stále omezeni prostorově, protože v noci jim fyzická podoba zůstávala pouze na místech, která byla ozářena svitem krystalů padlých hvězd. První desetiletí této nové existence pro ně byla nesmírně těžká.

Lidé, ti prašiví paraziti, rychle přišli na to, že sarrei na místa ozářená svitem Maintré nemohou vstoupit – a hromadně se pokoušeli naše světelné země dobýt. Lidé jsou slabí, měkčí a hloupí, ale je jich mnoho, jak snadno umírají, tak snadno se množí. Ze sedmi území ozářených padlými krystaly dobyli šest. Jorrei se opevnili v Archu, pevnosti vystavěné přímo nad největším z padlých krystalů. Tehdy visela naše existence na tenkém vlase. Ale jorreiští rytíři a čarodějové se nevzdávali. Síla Maintré a dvanáct Velkých andělů stálo při nás. Arch nebyl nikdy dobyt.

Při těch lítých bojích bylo vzato mnoho lidí do otroctví. Zatímco jorrei válčili, lidské otroci vzdělávali půdu, sklízeli úrodu, pečovali o dobytek a vykonávali veškeré podřadné domácí práce. Došlo také k tomu, že lidské ženy posloužily k tomu, k čemu urozené jorreiské ženy sloužit odmítaly. A začaly se rodit pozoruhodné děti.

Stříbrná krev je dominantní. První míšenci měli schopnosti srovnatelné s čistokrevnými jorrei, avšak ztratili svou fyzickou závislost na maintréské energii. Muži vzniklí z těchto svazků se vyvíjeli déle než čistokrevní synové, ale když se jim podařilo dosáhnout nejvyšší jorreiské úrovně, stali se plnohodnotnými stříbrnými rytíři či čaroději. Ženy, kromě čarodějek, ztratily stříbrné ornamenty. Ovšem na rozdíl od čistokrevných jorreiských žen, které za svůj předlouhý život dokáží počít a donosit jen velmi málo potomků, byly hybridní ženy plodné stejně jako jejich lidské matky.

Toto zjištění stálo na počátku rozkvětu celé arachrytské říše. Poprvé za svou existenci se začal jorreiský lid rychle rozrůstat. Netrvalo ani padesát let a byla postavena početná alabastrová armáda, která vypochoďovala do Stínu, osvobodila jasné země z rukou uzurpátorů a znovu je obsadila stříbrným lidem. Sedm království, která vznikla kolem sedmi největších padlých hvězd, byla brzy propojena dobytým stínovým územím a dala vznik mocné říši Arachrystu.

Původní, čistokrevní jorrei, nadále udržují své rodové linie – sedm královských dynastií. Ovšem míšenci se množili mezi sebou dál na jorreiské poměry velmi rychle. A potomci této nové rasy vykazují velmi rozmanité vlastnosti. Někteří jsou více podobní lidem, jiní původním jorrei. Všichni v sobě nesou odkaz vysoké i nízké rasy, ale v každém je jiný podíl a jiná dispozice.

Dnes, pět set padesát osm let po Pádu hvězd, lze říci, že kromě královských rodin je veškerý jorreiský lid smíšeného původu, ačkoli dobře víte, že někteří z nás jsou našim stříbrným předkům výrazně

podobnější než jiní. S nařazením jorreiské krve došlo k tomu, že některé děti nevykazovaly žádné z jorreiských schopností a podědily pouze lidské vlastnosti. Ty označujeme za železné jorrei. Patří sice k jorreiskému lidu, ale nedisponují žádnými z jeho schopností. Mnozí se ani nehodí k boji a raději dohlízejí na hospodářství, zemědělství a výrobu. Od otroků je dělí jen jorreiský původ.

Pak se sem tam vyskytly děti, které měly tak silné znaky a eskalovaly tak snadno jako čistokrevní jorreisti princové. Ti dosáhli velmi rychle vysokých funkcí a titulů. Říkáme jim stříbrní jorrei, stejně jako dětem z královských dynastií. Projdou-li Rituálem konfirmace, jsou neumírající a odolní jako Původní.

A pak prostřední skupina, alabastroví jorrei, Muži se skrytými znaky. Alabastroví jorrei jsou silnější než lidé, ale slabší než stříbrní jorrei, jejich vývoj je pomalý a většinou zestárnou dříve, než by vydobyli všechny Velké znaky a dosáhli konfirmace, přestože ten potenciál mají – a ti nejcílevědomější jí i dosáhli.

Vás, synové světla, nyní čeká pouť k nejbližší hvězdné citadele. Podstoupíte posvátný rituál a ti z vás, kterým se objeví stříbrné ornamenty, budou zařazeni do jorreiského výcviku. To je ta nejvyšší pocta, které můžete dosáhnout! Upřete svou mysl k mocným andělům a skloňte se před jejich soudem! Služte říši poté tak, jak vám váš původ umožní!“

Když nyní Bastien klusal po boku bratra a mistra Jirra stínovou krajinou, útržky z kněžovy řeči mu klouzaly hlavou a zanechávaly v jeho duši zmatek. Byl vychováván jako urozený, syn velitele všeho rytířstva, jehož starší bratři všichni sloužili v armádě Arachrystu na

vysokých vojenských pozicích. Svého otce vídal omezeně, výchova dětí spočívala na bedrech matky a množství hradních vychovatelů. Matka pocházela z vysoce postaveného rodu a dovedla se podle toho chovat, přesto to byla v srdci vlídná a hodná žena, která se nechovala nadřazeně, nenutila-li ji k tomu etiketa. Bastien sám se přátelil s mnoha chlapci žijícími v hradu a jeho blízkém okolí a nikdy nedělal rozdíly mezi syny rytířů a prostých vojáků.

Nakonec to nevydržel a zeptal se: „Mistře Jirro, je možné, že s Felixem Rituálem odhalení neprojdeme? Že se neprokáže náš urozený původ, přestože pocházíme ze šlechtické rodiny?“

Starý rytíř na Bastiena úkosem pohlédl a krátce kývl. „Ano, mladý pane Bastiene,“ zabručel. „To je možné. Víš přece, že kromě královských rodů jsou všichni jorrei smíšeného původu. Samozřejmě, že ti, kterým koluje v žilách více stříbrné krve a kteří se stanou stříbrnými bojovníky, jsou oddáváni s dcerami jiných stříbrných jorrei, čímž se snažíme opět čistit a šlechtit náš andělský odkaz. Ale většina jorreiských žen nemá stříbrné ornamenty a jejich původ proto nelze prokázat. A nikdy nevíte, jak si dědičnost pohraje s našimi možnostmi.“

„Naši bratři prošli rituálem bez obtíží,“ zamumlal Felix, který si zimomřivě přitahoval límec ke krku a nervózně očima přejížděl po okolních stínech. Od té doby, co překročili světelnou hranici a vnořili se do světa věčného šera, promlouval jen v krátkých větách a jel tak blízko Bastiena, že jejich koně do sebe každou chvíli vrazili.

„Ano, to je pravda,“ přikývl starý mistr. „Váš otec se stal mezi rytíři živoucí legendou. Podíl stříbrné krve v jeho těle musí být obrovský.“

A vaše matka pochází z rodu velmi blízkého královským dynastiím. Váš potenciál je jistě velký.“

Chvíli bylo ticho. Pak se Bastien otázal: „Co se stane, jestliže rituálem neprojdeme?“

Mistr Jirro si odkašlal. „Můj milý Bastiene, na to ti nemohu odpovědět. Dříve byli všichni Muži se znaky odesláni do jorreiského výcviku a Muži bez znaků dostali na výběr, zda se chtějí dát k Železným nebo se navrátí ke svým rodinám a k tomu, co jim předurčoval jejich stav. Ovšem vzhledem k tomu, že letos byli k rituálu povoláni i mladší jinoši, troufám si hádat, že se nám Železné vojsko rozroste. Ať tak či tak, pokud se naši páni nemýlí a má-li dojít k nějaké těžké válce, vždy je lepší vstoupit do vojenského výcviku a naučit se bojovat, dokud je čas na přípravu. Protože pokud to bude nutné, Sedmikrál povolá do zbraně všechny bojeschopné muže bez ohledu na věk a stupeň výcviku. Pak ti vycvičení budou mít nespornou výhodu a větší šanci na přežití.“

„Chci do výcviku,“ odvětil Bastien prudce. „Ať do stříbrného či železného!“

Felix se jen zachumlal hlouběji do pláště.

„Tišeji, mladý pane,“ napomenul Bastiena mistr Jirro, ale v koutcích mu zacukal úsměv. „Putujeme sice Arachrystem, ale přesto jsme na území, které neosvětlují krystaly Maintré. Divocí lidé se tu pohybují s drzostí sobě vlastní a nedávno narazila strážní jednotka na pěkně velkou divou tlupu!“

„A sarrei? Mohl bych vidět i živého sarreie?“

„Do háje, Bastiene, ty fakt nejsi normální,“ utrhl se na něj Felix. „Tohle není galerie, ale Stín!“

„Klid, pane Felixi,“ řekl mistr mírným tónem. „Sarrei se málokdy přibližují na dohled Maintré. A i kdyby, je nás tu dost Mužů se znaky, kteří by ty krvožrouty dokázali zahnat.“ Mistr významně poklepal na masivní zbraň, která mu visela u sedla.

Bastienovy oči se na ní chvíli zdržely. Jen Muži se znaky dokázali ovládnout úžasné alabastrové zbraně, kterými se dalo bojovat s nesmrtelnými a magickými bytostmi. Neodvažoval se to říct nahlas, ale nemohl se ubránit naději, že rituálem projde a jednou získá vlastní alabastrový meč. A s ním i šanci na nezranitelnost.

Cesta se rozšířila a v napjatých tvářích stráže se objevila sice mírná, ale přesto úleva. Nedaleko před nimi se zvedaly dvojité kamenné hradby, nad nimiž mihotalo podivné bílé světlo. Vstříc jim vyjela desetičlenná hlídka. Její velitel uctivě pozdravil knížete vpředu, přiřadil se mu po bok, ostatní muži jejich skupinu obklopili a z lesa se též stáhli průzkumníci. Takto pak projeli branou. Za posledním jezdcem zapadla těžká železná mříž.

Zastavili se na nádvoří, kde již čekal pán pevnosti se svými kapitány, dalšími veliteli z blízkých pevností a tři bílí mniši s kápěmi staženými hluboko do obličeje a sepjatýma rukama. Jorrei položili dlaň na hrudník a rázně se uklonili, mniši se však vůbec nepohnuli. Velitel pevnosti popošel kupředu. Byl to asi čtyřicetiletý rozložitý

muž s divokým hnědým vousem, vlasy sčesanými do ohonu, napětkrát zlomeným nosem a jiskrnýma očima.

„Vítejte v Axabosu, mí páni – a ty především, šlechtetný pane,“ uklonil se ještě podruhé Derekonu Demnogoniovi. „Jste očekáváni.“

„Netrpělivě,“ promluvila ženským hlasem postava v bílém rouchu a sňala kápi. Odhalila tvář velmi mladé, překrásné dívky se třpytivýma stříbrnýma očima, smetanovou pletí a jemnými, nakrátko ostříhanými a téměř bílými vlasy. Její něžné rysy přiostrňovala tvrdá linka jinak půvabně vykrojených, růžových rtů. Pán rytířů nedal najevo překvapení, ačkoli oči ho prozradily. Poklekl na jedno koleno. „Výsosti,“ řekl a sňal helmu. Po něm všichni ostatní.

Derekon Demnogonis na svých padesát let nevypadal. Jeho husté havraní vlasy byly neúprosnou stařeckou šedí poznamenány jen zlehka, spletené do copu mu končily někde v půli zad. Vousy nosil oholené až na pečlivě zastřiženou bradku. Jeho obličej byl kopií obličeje jeho otce, stejně jako otce jeho otce až po všechny známé předky. Všichni Demnogoniové měli protáhlý obličej s vystoupilými lícními kostmi a ostře řezanou bradou, hustým černým obočím, které jako by mělo být od přírody přísně stažené, rovným nosem a tenkými rty. Jejich hnědé ptáčí oči byly pichlavé a pronikavé.

Kníže Derekon zdědil po předcích vysokou postavu, ovšem šíří ramen a silou paží předčil jak své předky, tak většinu mužů v řádu.

Poté, co mu byla oficiálně předána funkce velitele jorreiských rytířů, začal zefektivňovat práci Stínové stráže, zpřisnil všechny testy a kontroly, posílil obranu stínových pevností, založil nové řady, z nichž nejvýznamnějším byli Gard-Sitté a jejich hraničáři. Byli to speciální elitní zabijáci, cvičení rytíři i čaroději, s minimálními závazky a sankcemi, pitbulové na velmi dlouhém řetězu. Báli se jich i samotní jorrei. Ovšem i tak byli kontrolovatelní a kontrolovaní. Díky Sittům.

A princezna Erin Aniú patřila ze Sittů k těm nejmocnějším.

Derekon Demnogonis seděl proti dívce v soukromém salonku u decentní večeře. Pozvedl číši na pozdrav a střídmě upil. Přitom z ní nespustil oči.

„Přestože mne tvá přítomnost velice těší, princezno,“ promluvil nakonec, „naplňuje mne zároveň nepokojem.“

„Jsem Sittera, můj pane,“ odvětila Erin Aniú. Měla hlas jako křišťál. „Jsem zde jako sittský zástupce, z rozkazu svého nadřízeného, velmistra Crania.“

„Odpusť, má paní, ale silně pochybuji, že někdo s tvými schopnostmi byl vyslán s tak podřadným úkolem, jako je dohled nad rituálem.“

„Tvá mysl je jasná jako sklo, můj pane,“ usmála se princezna. „Máš pravdu, jsem zde i z jiného důvodu. Jak jistě víš, Stín postupuje. Krystaly slábnou a my nevíme proč. Máme určitá podezření, ale neprokázaná. Uvažujeme o vyslání průzkumníků hlouběji do Stínu a můj bratr se vydal do Severní tvrze, za sněžnými lordy.“

„Sněžní lordi nás nenávidějí.“

„Víme.“

„Nepomůžou nám, pokud nebudou sami ohroženi.“

„Máme pro ně návrh. Neptej se a nebudeš se muset zabývat odpověďmi, které by se ti nelíbily. Ovšem jedno je jisté. Přicházejí nové hvězdy, aby nahradily Maintré a Chribdu.“ Erin Aniú se naklonila kupředu. „A s nimi vše, co předtím spalo. Staré síly a staré rasy. Budeme potřebovat mnoho bojovníků, můj pane. Jsem zde, abych viděla to, co jiní nevidí.“

Derekon Demnogonis pohlédl princezně do očí a spatřil v nich obě mrtvé hvězdy. Přikývl. „Jsem sittskému řádu k dispozici.“

„My víme a děkujeme ti za to. Jsi požehnaný bojovník, Derekone Demnogonie, a čas tvé slávy se blíží.“ Erin Aniú světlkovaly oči. Derekon si nikdy nebyl úplně jistý, jestli je princezna skutečně takový náboženský fanatik, jak vypadá, nebo je to jen její úloha. Nicméně v těchto chvílích kolem sebe šířila tak intenzivní auru andělské vůle, že Derekon cítil nutkání sklonit hlavu a pomodlit se. Dokázala vést davy. Derekon to několikrát zažil, když jí velmistr Cranius svěřil při svatém týdnu vedení mše. Lidé ji zbožňovali a báli se jí. Věřili, že je vtělením jednoho z dvanácti andělů Maintré. Možná byla.

„Dostal jsem předvolání královské rady,“ sdělil Derekon a naložil si pečenou koroptev s mrkví. „Od Sittů však nemám žádné pokyny.“

„Můj pane, rytířské řády sice byly založeny Sitty, ale jsou zcela autonomní silou, která slouží nadřazeným účelům říše. A právě Rada říši řídí. Nikoli Sitté.“

To byla víceméně pravda. Králové vládli. Ovšem s vědomím, že bez Sittů jsou vydáni napospas nepříteli. Sitté byli zároveň kněžími,

čaroději, bojovníky i učenci. Představovali vše, co zbylo z Původních. Každý Stříbrný jorrei po confirmaci prošel jejich zasvěcením a následně dostal možnost stát se součástí sittského řádu. Derekon sám velmi váhal, ale nakonec zůstal raději v čele rytířstva.

„Setkáme se tam, můj pane,“ řekla Erin Aniú. „Rovněž jsem byla předvolána, spolu s velmistrem Craniem. Víím, nač narážíš. Vztahy mezi Sedmikrálem a Sitty jsou poslední dobou poněkud... přiosťřené, řekla bych. Mezi králi samotnými zrovna tak. Světla ubývá, naše ztráty v bojích vzrůstají a země nechťejí své nejlepší muže odevzdávat Stínové strážci, nýbrž touží po tom si je ponechat na svou vlastní obranu. Potřebujeme, říše potřebuje, můj pane, abys promluvil o tom, co nám hrozí ve Stínu. Sitté promluví o Temnotě.“ Erin Aniú se v očích usadilo to, co děsilo všechny živé od hranice k hranici. „Pokud ani toto Radu nepřesvědčí, ukážu jim pravdu já.“

Derekonu Demnogoniovi přejel po zádech mráz. Pokorně sklonil hlavu.

Běžela jako vítr, prodírala se houštím, které z ní rvalo zbytky šatů, a trnům, které z ní strhávalo kůži. Za jejími zády se ozývaly hladové skřeky. Nemohla zpomalit, třebaže ji ubýjela únava. Unikala jim celou předchozí noc. Když s poslední zapadlou rudou hvězdou zmizeli, věděla, že se nemůže zastavit, třebaže měla pocit, že už nemůže dál. Ale musela se pokusit získat náskok, než se její pronásledovatelé znovu objeví. Plazila se tedy vpřed, dokud nepadla vyčerpáním. Probrala se

s přicházejícím soumrakem, hladová, žíznivá, malátná. S první šarlatovou hvězdou, která se zatřpytila na východním obzoru, se kdesi za ní ozvalo strašlivé zavytí – hon pokračoval. Byli za ní jen několik kilometrů, možná pět, možná deset. A evidentně ji chtěli dostat. A tak se znovu rozeběhla, volala o pomoc všech pět Duchů a na jejich dechu pokračovala v tom nekonečném útěku.

Slyšela, jak se k ní blíží. Ten zvuk ji děsil ve snech. Svištění vzduchu a lámání větví, jak těžká těla klouzala na kožnatých křídlech v jejich stopách, vytí, kterým se Lovci mezi sebou dorozumívali a cvakot ostrých zubů.

Učili ji, aby se nikdy nevzdávala, aby se poddala své intuici a nechala se jí vést jako na provaze. Věděla, že dokud nezastaví, nedohoní ji. Ale také věděla, že oni ji nenechají být, ne po tom, co udělala. Budou se za ní hnát, dokud ji nedostanou a neodvlečou.

S myšlenkami upřenými k *doaréh*, přestože ji to naplňovalo zoufalstvím, se otevřela intuici. Její učitelé tvrdili, že její schopnosti jsou vyvinutější než u kohokoli jiného od počátku věků. Uměla naslouchat Duchům s takovou samozřejmostí, jako jiní naslouchají hlasu své matky. Nechala se tedy vést jejich zpěvem, odsunula na okamžik vyčerpání, strach i vztek a nechala se prostoupit pradávnými silami, kterým její lid sloužil. A změnila směr. K Maintré.

Bastien stál uprostřed katedrály a paralyzovaně vzhlížel k alabastrové klenbě nad svou hlavou. Starý rytíř se mírně usmíval nad

jeho úžasem. Rozuměl mu. Stavba byla impozantní, na oválném půdorysu se silnými kamennými stěnami, v jejichž výklencích se blyštěly krystaly Maintré. Vydávaly silné, stříbrné, lehce pulzující světlo a tichounce bzučely. Mezi krystaly se tyčily až hrozivě detailní sochy okřídlených válečníků s meči, řemdihy, kladivy, sekýrami a luky, vytesané z čistého alabastru. Stejně fantastickým jevem byla střecha – bílá, matně průsvitná masa nebroušeného alabastru, jejímž tajemným dotekem se pochmurné stínové šero měnilo v mihotavý bílý jas.

Mistr Jirro myšlenkami zabředl do historie, do dob invaze, kdy jorrei objevili sílu míšenců a vtrhli na území zakryté Stínem. Během prvních let dokázali rozšířit říši na trojnásobek. S jorreiskou cílevědomostí by si zřejmě dokázali podrobit celou Aithru, kdyby do boje o vládu nad světem nevstoupili sarrei. Těm se smíšení s lidmi nepodařilo, přestože se o ně pokoušeli, když viděli, jak ho jorrei dokázali využít. Při pokusu o páření s lidskými ženami však nakonec vždy podlehlí své vrozené krvelačnosti a své oběti roztrhali. Přesto se nenechali zcela potlačit, drželi si své pozice v okolí třinácti padlých hvězd Chribdy a ovládli území okolo svých bašt. V porovnání s Arachrystem zůstávali nepočetní, ale zato čistokrevní a velmi těžko likvidovatelní. A stejně tak zůstávaly svobodné hluboké hvozdy na jihu a hory na východě, území neplodná a málo obydlená, často zamořená přírodní magií a pro jorreiskou říši neužitečná.

Mistr Jirro si v duchu povzdechl. Kdyby si každá rasa hleděla svého, mohl být na Aithře klid a mír. Ale lidé nepřestávali přepadat jorreiské osady a přiživovat se na jorreiském blahobytu, sarrei se

podezřele často zaplétali do zbytečných potyček se Stínovou stráží a také lidští čarodějové, druidi, využívající syrovou přírodní magii, podivuhodně nabírali na síle. Stříbrní bojovníci byli skutečně potřeba.

„Kdy to už začne?“ otázal se Bastien, neskrývaje napětí. Jeho oči trochu bázlivě těkaly z jedné sochy na druhou, jako by chlapec čekal, kdy se pohnou. Jejich detailnost byla skutečně až děsivá.

„Již brzy,“ odpověděl starý rytíř. „Vidíš, katedrála se začíná plnit. To jsou otcové, kteří své syny přivedli k rituálu. Pár jich bude vděčno za hrdou budoucnost, kterou jejich vybraným dětem přinese přiřazení k jorreiskému řádu. Většina nás však bude nenávidět za to, že jsme jim ukradli nejslibnějšího syna. Smíř se s tím, že ne každý vidí v rytířích dobro a ochranu. I tak budeš řádu sloužit se ctí a pýchou. Náзор malých lidí nás nesmí ovlivnit. Až záře krystalů jednou pohasne docela, budeme to my, Muži se znaky, kdo bude stát mezi Krvavými a bezbrannými. Žádná oběť není dost velká.“

Bastien sebou mimoděk škubnul, když na jeho rameno dopadla rytířova ruka. „Tolikrát jsem tu už stál a pokaždé mi to kouzlo znovu a znovu bere dech. Pane Bastiene, já věřím, že v tobě koluje krev tvého otce. Doprovázel jsem ho k jeho rituálu. Cítil jsem z něho sílu a cítím ji i z tebe.“

Bastien mlčel. Mistr Jirro byl příliš laskavý, než aby mu všechno věřil. Ale bylo to milé. Bastienovi odmala všichni říkali, že je úplnou kopií svého otce, jak vzhledem, tak povahou a vlastnostmi. Mýlili se. Bastien dělal všechno pro to, aby naplnil očekávání všech, kteří ho podporovali. Ale necítil se zdaleka tak tvrdý a silný jako jeho otec. Svěřil se s tím jen jednomu člověku, své matce. Objala ho a řekla mu,

že se trápí s hloupostmi, že je ještě téměř dítě, beze všech drsných zážitků a zkušeností, které dosud leží před ním, a že až bude mít za sebou totéž co otec, bude ještě silnější než on. Ale Bastien jí nevěřil. Měl totiž povahu po ní. Na pohled jako kámen, na dotek jako hedvábí.

V řadě hochů stál syn kováře, chlapec s dobrým zázemím a slušnou budoucností před sebou. Byl urostlý, s obrovskými silnými rukama a obličejem osmahlým od výhně, z nějž vystupovaly jasné modré oči. Věděl, že jeho otec pevně doufá, že jej Maintré za svého služebníka nevybere. Měl sice další dva syny, ovšem nejmladší syn jevil odjakživa nejvýraznější nadání a sílu. Oba bratři již rituálem prošli a vybráni nebyli. Ale chlapcův prastrýc ano. Kapka stříbrné krve v jeho žilách jistě kolovala. A mladý kovář po ničem jiném netoužil víc. Věděl, že když nebude vybrán kněžími, otec mu nikdy nedovolí dát se ke Stínové stráži; Muži bez znaků se málokdy dožili třiceti let.

S podobnými pocity stál vedle kovářova chlapce nemanželský syn jednoho z méně vlivných šlechticů. Byl to zrzavý chlapec s bohatými, do prstýnků zkroucenými vlasy, štíhlý šlachovitý výrostek. Vychovali jej na otcově dvoře, dali mu jídlo, šaty, vzdělání a základy šermířského výcviku. Tento chlapec věděl, že jeho budoucností je řád, ať už alabastrový nebo železný.

Vedle stál nalezenec z pohraničí vychovaný v klášteře.

Po jeho boku syn rolníka.

Další v řadě byl bratr knížete Doloronu.

A stovka dalších, chudých, bohatých, bezvýznamných i dědiců šlechtických titulů, dětí rytířů a slavných bojovníků, vědců a hodnostářů, vrahů, zlodějů a žebráků. Každý jorreiský dvanáctiletý chlapec musel projít rituálem. Všichni zde čekali na verdikt, který pootočí jejich osudem na jednu stranu, nebo na zcela opačnou.

Čas plynul. Kdesi daleko za tou neprostupnou clonou věčného šera se slunce skutálelo k obzoru a po dlouhých hodinách netrpělivého čekání se dostalo do té jedinečné konstelace s nejbližšími jorreiskými hvězdami, která probouzela andělské chrámy Maintré k životu. Byla to jen hodina při západu a hodina při východu maintréských hvězd – ten čas, kdy se za starých dob utkávali jorrei a sarrei ve svých nekonečných bojích.

Vzduch v katedrále začal jiskřit. Všichni zatajili dech. Ta síla byla téměř hmatatelná. Krystaly podél stěn začaly slabě žhnout a jejich bzukot zesílil. Pozměněné světlo se odráželo od alabastrové střechy katedrály a zbarvilo ji došarlatova. Alabastr se rozzářil a začal tichounce šumět.

Z postranních portálů vyšli kněží Maintré, Mlčenliví, v bílých róbách a zastavili v půlkruhu poblíž středu katedrály. Synchronizovaně sňali kápě a pohlédli vzhůru, jako by chtěli nasát světlo, které nyní dosáhlo maximální intenzity. Přes dolní polovinu

obličejů měli stříbrné masky, ale na horní se začaly objevovat jemné stříbrné ornamenty.

Bastien Demnogonis stál se zatajeným dechem. Měl pocit, že ho nějaká síla tahá za chloupky na těle – nabíjelo ho to. Měl chuť ze sebe strhat oblečení a rozběhnout se, běžet a už nikdy nezastavit. Prostupovalo ho cosi jedinečného, podobnému obřímú spojenému vědomí jediné všemocné bytosti. Maintré. Automaticky se tomu pocitu podvolil, bylo to tak příjemné a samozřejmé...

I ostatní se dostávali do tranzu. Jejich oči se rozšířily, dech prohloubil, tep zpomalil a zesílil. Všem přítomným Mužům se znaky zaplály na kůži ornamenty. Pak se prosvítily i sochy okřídlených válečníků. S hlasitým lupnutím se jim otevřely oči – hluboké tůně tekutého stříbra. Bastien se lapavě nadechl, ale nevykřikl.

„Přistupujte.“

Bastien netušil, čím ústa to promluvila. Ale nemohl se zbavit myšlenky, že ten pokyn vyšel z oživených soch. Každopádně ze zástupu čekatelů se první trhaně pohnul vpřed a došel až ke středu chrámu, kde se koncentrovalo veškeré světlo. Obnažil horní polovinu těla a vytřeštěně pohlédl vzhůru. Bastienovi se zdálo, že jím světlo prostoupilo skrz naskrz... a nic se nestalo. Prověřovaný chlapec se plaše podíval na jednoho z kněží. Ten zavrtěl hlavou a pokynul dalšímu.

Chlapci přistupovali jeden za druhým v hrobovém tichu, vystavovali světlu Maintré svá těla a odcházeli, aniž by některý v andělské zkoušce obstál.

„Běž, Bastiene,“ zašeptal mistr Jirro náhle. Bastien polknul a došel do středu chrámu. Nohy měl jako z olova. Strnule svlékl košili a intenzivně vnímal, jak na něj kamenní andělé upřeli své vševídnoucí pohledy. Nato ucítil na kůži jemné mravenčení. Slyšel, jak celý chrám vydechl a z kouta, kde stál Bastienův otec, se ozval potlesk. S rozzářenýma očima se podíval na mistra Jirru, který se usmíval a kýval. Bastien nevěřícně zvedl před oči svou ruku, na níž se rýsovaly slabé stříbrné linky. Pocítil neskutečnou hrdost. Pyšně pozvedl hlavu, převzal od Mlčenlivých řádový medailon a postavil se ke stěně. Celý zářil.

Jeho bratr Felix se snažil předstírat podobné pocity, ale stejně bylo vidět, že ho zjevení ornamentů uvrhlo ve sklíčenost. Bastienovi ho bylo až líto. Felix nebyl na život válečníka stavěný. Bylo pro něj kruté, že se nemohl z předurčené dráhy vykroutit.

Pak přišel na řadu divoce vyhlížející tmavovlasý chlapec, osmahlý, s výraznýma modrýma očima. Stanul před kněžími s napjatým výrazem a svlékl košili. Na okamžik se Bastienovi zdálo, že se jeho kůže zatřpytila, ale byl to jen světelný klam. Po chlapcově tváři se přelilo zklamání. Pohodil hlavou a chystal se odejít stranou k ostatním odmítnutým, když vtom se ozval autoritativní hlas: „Stůj! Jméno?“

Všichni se otočili za mluvčím v bílém splývavém rouchu, zářivějším, než nosili Mlčenliví, protkaným stříbrnými nitěmi, s kápí staženou hluboko do obličeje. Podle hlasu šlo o ženu.

„Lotar, má paní,“ odpověděl chlapec.

„Jsi přijat do jorreiského řádu, Lotare.“

„Počkat!“ prodral se zástupem obrovský muž, zarostlý a rozhněvaný. „Maintré ho nezvolilo!“

„Jsi jeho otec?“ otázala se zahalená žena.

„To jsem!“

Žena sňala kápi. Její kůže stříbřitě probleskovala a plály na ní silné ornamenty, propletené do spirál a magických run, sbíhajících se do krystalu Maintré rostlého do čela, její krátké vlasy se bíle blyštěly a stříbrné duhovky jí vířily.

Kovář zalapal po dechu, padl na kolena a v očích se mu odrazila hrůza. „Má princezno... Výsosti, odpusť mi prosím!“

Princezna se pomalu otočila k ostatním. Všichni pocítili podivnou směsici strachu a touhy, zírali na ni úplně jak smyslů zbavení. „Jsem Erin Aniú, sittská důstojnice, bojová kněžka a mentální čarodějka. Stojím zde jako zástupce Sittů i koruny. Mé oči dokážou přecíst i to, co vaše oči nevidí. A tento chlapec je alabastrový bojovník. To prohlašuji.“ Otočila se zpět k třesoucímu se kováři. „Chceš zpochybnit můj soud? Pomohu ti otevřít tvou duši vědění.“

„Má paní, prosím...“ začal vzlykat kovář.

Kovářův syn se vrhl na kolena vedle něj a upřel na princeznu zoufalý pohled. „Výsosti, přísahám, můj otec se unáhlil, hrdě mě doprovodí ke stříbrným rytířům a bude nadosmrti vděčný za tvé rozhodnutí, stejně tak jako já!“

Princezna se opřela pohledem do kovářova syna. Chlapec se napjal a obličejem mu projela křeč. Ale princezna byla zřejmě upokojena. Lehce kývla a řekla: „Tvá slova jsou upřímná. Odpouštím tvému otci a tobě přeji štěstí.“

Kovář se málem zhroutil úlevou. Přistoupila k němu stráž a spíše mu pomohla, než že by ho násilím odvedla. Princezna kývla na kněží, aby pokračovali a ustoupila stranou. Zůstal po ní jen opar strnulé bázně.

Rituál se blížil ke konci. Erin Aniú ještě do něj desetkrát vstoupila. Bastien z ní nemohl spustit oči. Připadala mu jako anděl, éterická bytost sálající vnitřní světlo. Cítil šílenou touhu stát se jejím služebníkem a ochráncem, bojovat pro ni a třeba i zemřít.

Kdyby byl starší, možná by si všiml, kolika dalším mužům září oči tak jako jemu. Možná by byl obezřetnější a nenechal sebou tolik manipulovat.

Alabastrová střecha se pomalu přestávala třpytit a katedrála potemněla. Chránové dívky rozžaly svíce a začaly zpívat posvátné mantry. Vybraní chlapci se postavili do jedné řady a každý z nich do zpěvu odříkal první slib stříbrných rytířů: Čest a poslušnost. Během výcviku odříkají ještě devět dalších. Ze sta padesáti chlapců bylo vybráno třicet alabastrových jorrei. Alabastrovým chlapcům již ornamenty pohasly, dospělým válečníkům dosud jemně svítily. Jak předpovídal mistr Jirro, princezna Erin Aniú v závěru prohlásila, že brzy projede zeměmi generál Železné armády a vybere si mezi chlapci bez znaků nové vojáky. Nad všemi zůstal viset oblak tiché hrozby.

Náhle se ozval výstražný zvuk strážných rohů. A ještě jednou. Potřetí. Počtvrté.